kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

Yıl: 3 Sayı: 5 (49) 16 Haziran 1978 Cuma 500 kuruş

CHP'NİN DIŞ VE İÇ İLİŞKİLERİ

Behice BORAN
Genel Başkan

CHP muhalefette iken, daha seçimlerden önce, bu partiye ilişkin olarak bir noktayı ısrarla belirttik: CHP, ABD'ye ve büyük burjuvaziye güven ve güvence verme çabasındadır. Ecevit'in Batı Avrupa ile ABD'ye yaptığı geziler ve döndükten sonra işadamları ve sanayicilerle yaptığı görüşmeler aynı çabanın çok yoğun ve artık hiç bir perdelenmeye gerek görülmeden apaçık ortaya konan yeni girişimleridir.

CHP iki nedenle böylesine güven ve güvence verme çabasında olmuştur. Birincisi, CHP bir burjuva partisidir, burjuvazinin giderek «İkinci seçeneği» durumuna gelen partidir. İkincisi CHP, emperyalizme ve büyük burjuvaziye güvence verip güvenini belirli ölçüde kazanmadıkça iktidar olamayacağını —ve iktidarda kalamıyacağını— biliyordu, bilmektedir. İktidara gelmek ve iktidarda kalmak sadece genel seçimlerde ve Meclis içinde bir oy aritmetiği sorunu değildi. Emperyalizmin ve büyük sermaye sınıflarının karşısına işçi, emekçi sınıfların; demokratik ilerici güçlerin ağırlığını koymaya ise CHP hiç yanaşmadı.

Ecevit Avrupa'da AET ve Federal Almanya yetkilileriyle yaptığı temaslarda sürekli, Türkiye'nin NATO'dan ayrılma niyetinde olmadığını, «dünya güçler dengesini değiştirmek», Batı'dan kopmak istemediğini anlatmış ve buna Batılıları inandırmaya çalışmıştır. ABD de aynı doğrultuda yoğun çaba göstermiş, basının kullanmaktan hoşlandığı deyimle «maraton» çalışmalar yapmıştır. Ayrıca Avrupa ve Amerika'da işadamlarıyla yaptığı görüşmelerde Türkiye'nin yabancı sermayeye karşı olmadığını, tersine, Türkiye'nin yabancı sermaye yatırımları açısından çekici olanakları bulunduğunu, yabancı sermayenin ülkeye gelmesini arzuladıklarını belirtmiştir. Bu temas ve görüşmeler yapılmadan önce Uluslararası Para Fonu (IMF) ile anlaşmaya varılmış ve Fon'ca ileri sürülen şartların kabul edilmiş olması, Avrupalılarla Amerikalıların Ecevit'in verdiği güvencelere inanmalarını kolaylaştıracak bir etkendi.

Ecevit bir yandan bıkıp usanmaksızın bu anlatımları tekrarlar, güvenceleri verirken, öte yandan da Türkiye'nin, ambargo kalkmadığı, ekonomik yardım yapılmadığı taktirde belli önlemler almak, girişimler yapmak durumunda olduğunu da ısrarla belirtti. Ecevit yanlısı yazarlar bunun bir «tehdit» bir «şantaj» havasında yapılmadığını vurguladıysalar da, yine de, bu belirtmelerin Avrupa ve Amerikalıları belli yönde, Türkiye'ye yardım yönünde «etkilemek» amacını güttüğü açıktı. Nitekim, ambargonun kalkacağına, ekonomik yardımların geleceğine inancı güçlendiği ölçüde Ecevit, belli konularda ve belli ölçülerde NATO'ya karşı alır göründüğü tavırdan ve detantı savunma, Sovyetler Birliği'ne yaklaşma konumundan geriledi. Detant ve Sovyetler Birliği'yle yakın ilişkiler konularını Avrupa ve Amerikalılara karşı bir koz olarak kullandığı açıktı.

NATO Zirve Toplantısı haberleri basında yer almaya başladığında bu toplantıya katılmamanın dahi sözü edildi. Silahlanmanın artırılmasını öngören NATO uzun vadeli savunma programı detanta aykırıydı ve Türkiye'nin ekonomisi bu silahlanmaya katkıda bulunmaya müsait değildi.

Sonra, uzun vadeli savunma programına ilişkin programın imzalanmayacağı, muhalefet şerhi veya ihtiraz kaydı konacağı haberleri çıktı. Bu durumda, oybirliği şart olduğu için savunma programına ilişkin kararın alınamayacağı, Amerika'nın hazırladığı belgenin kabul edilip yayınlanamayacağı üzerinde duruldu. Ama sonunda, NATO'lu müttefikler Türkiye'ye yardımda bulunduğu takdirde ve ölçüde Türkiye'nin savunma programına katılacağını (beş milyon dolarlık bir yükümlülük) Ecevit kabul etti.

Aynı biçimde, başlangıçta, detanta aykırı düşen tavır ve ifadelere karşı çıkılacağı söylendi. Ecevit verdiği demeçlerde detanttan yana çıktı, Sovyetler Birliği'nin bir tehlike teşkil etmediğini belirtti. NATO Zirve Toplantısı'nı toplantı başkanı olarak açarken de böyle konuştu. Aynı açılışta Carter'ın Sovyet tehli-

kesinin artışından söz etmesi karşısında basın, Carter'la Ecevit arasında bir çelişkinin yeraldığı noktası üzerinde durdu. Ama toplantı sonunda yayınlanan NATO bildirisinde Afrika'daki duruma ilişkin olarak Sovyetler Birliği'nin suçlanmasına Ecevit itiraz etmedi, bildiriyi imzaladı.

Özetlersek, Avrupalı ve Amerikalı yetkililer ve çevreler Ecevit'e karşı bir yatıştırma ve oyalama taktiği uygulayarak onu kendi istedikleri sonuca doğru —NATO toplantısının aykırı bir ses çıkmaksızın gürültüsüz patırtısız yapılması ve bildirinin yayınlanması sonucuna doğru— başarıyla götürdüler. Ödün veren, Türkiye adına Ecevit oldu. Yukarıda belirttiğimiz gibi ilk konumlarından geriledi, ABD'nin ve NATO'lu müttefiklerin istedikleri (ve aslında kendisinin de benimsediği) konuma geldi. Ayrıca Kıbrıs'a ilişkin olarak, Rum göçmenler konusunda Denktaş ağzından ABD'yi memnun eden yeni açıklamalar yaptırdı. Gezi sonunda Ecevit, ambargonun kalkacağı konusunda inancının kuvvetlendiğini ve ambargo kalktıktan sonra ABD ile ilişkilerin daha sağlam esaslara oturtulacağını açıkladı. Ecevit ve CHP yanlıları için geriye, Ecevit'in çok beğenildiği, tutulduğu, saygı gördüğü teselisi kaldı.

Şimdi, Carter'ın ve yönetiminin ambargo sorununu daha ciddi ele aldığı, kararlı ve sürekli girişimlerde bulunduğu konusu işlenip duruyor. Bu iddialar doğru ise, bunun iki nedeni olabilir: Birisi, Türkiye'nin yeterince «yola geldiği» ve daha da geleceği kanısına varılmış olunması; ikincisi, ABD'nin üslerin kapanmasından çok, Sovyetler Birliği ile yakınlaşmadan kaygı duyması. Önümüzdeki günlerde Ecevit'in Sovyetler Birliği'ne yapacağı gezinin fazla «yakınlaşma» ile sonuçlanmaması için Carter yatıştırma - oyalama taktiğine devamla, ambargonun kalkması için girişimlerini hızlandırmış olabilir. Şurası dikkat çekicidir ki, ambargonun kalkabileceği tahmin olunan tarih sürekli geriye atılıyor. Mayıs'tı, Haziran oldu; şimdi de Temmuz'da kalkacağından söz ediliyor: sonra da seçimler araya giriyor diye sonbahara ertelenmesi olası. Tipik oyalama taktiği.

Sovyetler Birliği ile ilişkileri geliştirme konusunda Türkiye tarafında bir durgunluk var. Sovyet Genel Kurmay Başkanının ziyareti sırasında ve sonrasında Sovyetler Birliği'nden silah alınması konusu epey yazıldı çizildi. Şimdi kesinlikle «Sovyetlerden askeri yardım istenmeyecek» deniyor. Bir saldırmazlık anlaşması konusunda da mırın kırın ediliyor. Ecevit, Helsinki belgesini imzalayan tarafların saldırmazlığı esasen kabul etmiş bulunduklarını, Sovyetler Birliği ile Türkiye de bu belgeyi imzalamış olduklarına göre ayrıca bir saldırmazlık anlaşmasına gerek olmadığını söyiüyor. İmzalanacak siyasal belgenin genel formüllerin ötesine gitmemesi ve Türk tarafının görüşmeleri daha ziyade ekonomik, teknik, mali konular üzerinde yoğunlaştırmak istemesi olasıdır.

Sovyetler Birliği ile ilişkiler konusunda gözden kaçırılmaması gereken nokta şu: Türkiye Sovyetler Birliği ile ilişkilerini —arada dalgalanmalar olacak olsa bile— bozamaz. Türkiye ekonomisi sosyalist dünyaya açılmak zorundadır. Ne kadar borçları ertelese, yeni krediler verse de, kendisi hasta ve bunalımlı olan emperyalist - kapitalist dünya Türkiye kapitalizminin bugün gelmiş olduğu noktada ihtiyaç duyduğu tüm gelişme olanaklarını sağlıyabilecek durumda değildir. Kaldı ki Batı'nın, Türkiye'nin ileri teknolojiye kavuşması, ihracatını artırması gibi bir sorunu da yoktur. Finansman kaynakları açığını kapatmak, ileri teknoloji transfer etmek, pazar tıkanıklığını gidermek bakımından Türkiye kapitalizmi sosyalist dünyaya açılmadan edemez.

Ecevit yurda döndükten bir kaç gün sonra İstanbul Sanayi Odası'nın kuruluş yıldönümünde konuşarak bu kez işadamlarına tam, açık güvence verdi. Bir İstanbul gazetesinin manşetine göre «Ecevit işadamlarının kafasındaki bütün kuşkuları sildi». CHP'nin yeni programı daha teksir edilmiş tasarı halinde elimize geçmişken Çark Başak'da (1 Aralık 1976, sayı 20) yazdığımız yazıda bu programın burjuvaziye güvence verdiğine, değişen koşullarda sermaye sınıflarının varlıklarını sürdürebilme ve güvenliklerini sağlıyabilmelerinin ancak CHP'nin öngördüğü düzende mümkün olacağını belirttiğine işaret etmiştik. Çok sözü edilen «düzen değişikliği»nin ise gerçek bir değişiklik olmadığını sözlü ve yazılı açıklamalarımızda sayısız kez belirttik. Gerçek niyetlerini ve niteliğini «emekten yana» bir görünüm ve iddialar altında gizliyegelmiş olan CHP artık sis perdelerine gerek duymadan işçi sınıfının karşısında ve sermayenin yanında yer alıyor. Geziye çıkamdan önce işçi ücretlerinin artışına karşı yaptığı sert çıkıştan sonra Ecevit, sözü geçen sanayi odası toplantısında «işçi ücretlerinin makul bir düzeye oturtulması»ndan söz ediyor. Bu oturtmanın «temel şartı kâr ve fiyatların da makul bir düzeye oturtulmasıdır» diyorsa da, haberi veren gazeteye göre. «Bu sözlerin kârlara ilişkin bölümü sanayicileri ikinci derecede ilgilendirdi». «Ücret artışlarının sınırlandırılmasına ilişkin bölümü ise, yürekten alkışlandı». Ebette! İşadamları kâr ve fiyat kontrollerinin —hele yüksek enflasyon dönemlerinde— etkin olabilmesinin imkânsızlığını biliyorlar, ücretlerin sınırlanması ise onların yıllardır ısrarla ileri sürdükleri bir talep.

Yine düzen değişikliğine ilişkin olarak Ecevit «Türkiye'deki ekonomik gidiş soldan da bakılsa, sağdan da bakılsa değişmelidir» dedikten sonra düzen değişikliğinin «döviz yutan sanayilerin teşvik edilmemesi, enerji ve madenler dışında devletleştirmeler yapılmaması, sanayiin ihracata yönelmesi anlamlarına geldiğini» ekliyor. Bu sözler de sanayiciler tarafından ayakta alkışlanıyor!

Ecevit özel sektörün aklındaki bir şüpheyi daha yok ediyor: «Yeni teknoloji getiren ve ihracata yönelik üretimde bulunan yabancı sermayeye karşı olmadığını ve Avrupa ile Amerika'daki temaslarının bu tür yabancı sermaye teminini kolaylaştırıcı bir ortam yarattığını» sanayicilere müjdeliyor.

Ve nihayet Maliye Bakanı Müezzinoğlu Başbakanının burjuvaziye güvence verme çabasını tamamlayıp noktalıyor. İşadamlarının «kurumlaşmayı önlüyor» iddiasıyla vergi yasası tasarısında itiraz ettikleri hükümlerin «karşılıklı görüşme» ile düzeltilebileceğini açıklıyor ve bu sözler de alkışları artırıyor.

Böylece sanayici düzen değişikliğinin kendi çıkarlarına ters düşmeyen, aksine uzun dönemde koruyan bir düzen değişikliği olduğuna gerçekten ikna oluyorlar. «Düzen değişikliği»nin bu gerçek yüzünü, asıl, CHP'ye bel bağlamış işçi emekçi kesimlere, iyi niyetli «sol»lara anlatmak, onları «ikna» etmek gerekiyor.

Partimizin yapmakta olduğu, bundan sonra da yapmaya devam edeceği budur.

partili, çark başak'ın en iyi muhabiri, en iyi dağıtımcısı ve en iyi okuyucusudur

YEREL KONGRELER BAŞLARKEN

Nihat Sargın
Genel Sekreter

Merkez Yönetim Kurulumuz karar verdi. Yerel örgütlerimizin ikinci kongre dönemi önümüzdeki Temmuz ayından itibaren başlayacak, Kasım'ın sonuna kadar da sürecek. Bu sürede ilçe ve il kongrelerimizi tamamlayacağız.

Geçen dönemde kongrelerimizi iki üç ay gibi kısa bir sürede yapmıştık. Bu sefer olrukça uzun bir zaman dilimi yerel kongrelerimize ayrılmış bulunuyor. Ancak önümüzdeki yaz ve sonbahar aylarının gerek yeniden örgütlenme, gerekse özellikle kırsal kesimdeki örgütlerimizin nitel ve nicel gelişmesine yardımcı olma, katkıda bulunma gibi görevleri de, daha önce kurulmuş ve belli işlerliğe kavuşmuş örgütlerimizi ve üyelerimizi beklemekte. Bundan dolayı, öncelikle büyük kentlerdeki il örgütlerimiz, ilçe kongrelerini en kısa sürede tamamlayarak üyelerini Genel Merkezce yönlendirilecek yeni görevler için harekete geçecek biçimde planlarını şimdiden yapma durumundadır.

Gerçekten, büyük kongremize kadar sürecek bu dönemde yalnızca içe dönük çalışmalarla, mevcut parti örgütlerini daha kuvvetlendirme ve geliştirme ile yetinemeyiz. Giderek partimize yönelen, özellikle yerel seçimlerden sonra artan bir ivme ile süregelen kitlelerin burjuvazinin ideolojik ve politik sultasından kopuşu sürecini Parti olarak mutlaka değerlendirmek, yeni örgütler kurup Partimizi yurt düzeyinde daha yaygınlaştırarak, bu akışın en bilinçli, yürekli, özverili öncülerini kazanıp Partimize kanalize etmek, tüm içe ve dışa dönük çalışmalarımızda bu yığınsal hareketi Parti görüşleri doğrultusunda yönlendirmek, biçimlendirmek ve eyleme geçirmek durumundayız. Bunu da gerçekleştirmek zorundayız.

Bugün, bir yandan MC partilerine son seçimlere kadar oy vermiş, onları desteklemiş olan geniş yığınlar, bu partilerin etki alanından kurtulma süreci içindedirler. Bu süreçte bir «CHP ara durağı» sorunu giderek anlamını yitirmektedir. Daha yerel seçimler sonrasında, Haziran seçimleriyle kıyaslamada kırsal kesimde ve özellikle MC partilerinin ağır bastığı yörelerde Partimizin oylarında görülen yüksek artış bunun somut bir göstergesi olmuştu. Hele CHP'nin iktidara geçmesinden bu yana, CHP ara durağı sorunu artık tümüyle gündemden çıkmaktadır.

Öte yandan, muhalefette iken CHP'nin sesine kulak vermiş, onun «düzen değişikliği» vaadine bel bağlamış büyük işçi emekçi kitleler arasında da, artık CHP iktidarının ve öngördüğü düzen değişikliği kavramının ne anlama geldiği her geçen gün daha bir açıklık kazanmaktadır. «Deney öğretir», denir. Kitleler bugün bu süreci yaşamakta, vaadler gözardı edilip unutturulmaya çalışılırken CHP'nin, burjuvazinin ikinci alternatif partisi olarak dışta ve içte emperyalizme ve büyük sermayeye güvence üstüne güvence vermeyi birinci görev saydığı gün gün görülüp anlaşılmaktadır. Vaadlerin tutulması, işçi ve emekçi kitleler için toplumsal yaşamın her alanında daha bir rahatlık ve ferahlık beklenirken tersine, alabildiğine bir enflasyon, hayat pahalılığı ve bu yetmezmiş gibi ücretlerin dondurulması ve kazanılmış hakların askıya alınması gündemdedir bugün.

Ne MC'cilerin mitingleri, ne sayın Ecevit'in Batı dünyasında «iyi karşılanması» üzerine oturtulmuş çeşitlemeler kitlelerin gözünü boyamaya ve bu süreci durdurmaya elvermemektedir. Kitlelerin, burjuvazinin bu doğrudan ve dolaylı ideolojik ve politik etki alanından kopuşlarının, hemen tümüyle ve kendiliğinden Partimize yönelmesi elbette olası değildir. Bu, kısmen olmakla birlikte asıl bu yönelişi sağlayacak olan biziz; partimizdir; partimizin örgütlü çalışmasıdır.

Bunu gerçekleştirmek zorundayız. Zorundayız, böylece partimiz şimdiye kadarki çalışmasıyla işçi ve emekçi kitleler içinde kurduğu sağlam üssü genişletip yaygınlaştırarak, sosyalizm doğrultusunda, gerçek kurtuluşa doğru yönlendirici ve eyleme sokucu öncü politik güç olarak kitleler içinde, büyük bir sıçrayış kaydedecektir. Ama bugün için, güncel durum bakımından bundan da önemli olarak kitleleri, olası bir çözümsüzlük durumundan, bunun yaratacağı derin sakıncalardan kurtarmak için de bunu gerçekleştirmek, başarmak zorundayız.

Gerçekten, somut bir çıkış yolu, uğrunda mücadele için kendisini yönlendirecek, yol gösterecek, tanıyıp güvendiği bir öncü güç olmaksızın kitlelerde meydana gelecek kopuş ve hayal kırıklığı ile kendini bırakmışlığın doğal sonucu, ne yolla gelirse gelsin ve nasıl, hangi biçimde olursa olsun, kopkoyu bir faşizmdir. Kitleler çözümsüz bırakılamaz. MC partilerinden ve CHP'den giderek hızlanan kopuş sürecine paralel olarak bizler de giderek artan bir hızla kitleleri Partimiz doğrultusunda kanalize etme zorundayız. Bu ivedi görevin bilincinde olarak önümüzdeki ayları değerlendireceğiz.

Kuşkusuz Partinin içe ve dışa dönük çalışmaları, ya biri, ya öteki olarak dikilemez. Yerel kongrelerimizi bir an önce tamamlayıp dışa dönük örgütlenme çalışmalarına ağırlık vereceğiz. Fakat tamamen içe dönük bir çalışma olarak nitelendirilebilecek kongre çalışmalarımızı da, görevlerimizi tamamiyle yerine getirmeye elverişli bir örgüt yapısına Partiyi kavuşturarak değerlendirmemiz, böylece kongrelerimizi, Partinin önündeki görevler için bir manivela gibi kullanmamız mümkündür ve zorunludur.

KONGRELER HAKKINDA MERKEZ YÖNETİM KURULU KARARI

Merkez Yönetim Kurulumuzun üye tam sayısının oybirliğiyle aldığı 11. 6. 1978 51/5 sayılı kararı ile yerel kongreler başlıyor. MYK kararı şöyle:

a — Yerel kongreler döneminin 30 Haziran 1978 Cuma sabahından 27 Kasım sabahına kadar sürmesine,

b — Gereken durumlarda, kongrelerde hazır bulunacak üst kurul temsilcisini aday üyenin üyeliğini kesinleştirme yetkisinin tanınmasına,

c — Kongreler için özel gündem maddesi saptanmamakla birlikte kongrelere sunulacak raporlarda mutaden yer alacak olan örgütün nitel ve nicel gelişimi, yeni çalışma ekipleri oluşturma ve mevcut ekiplerin niteliklerini geliştirme, yayın dağıtım ve satışı, mali sorunlar gibi konuların yanında «yeni üye kazanımı» konusunun ağırlıkla ve öncelikle yer almasına ve kongrelerde bu konuların görüşülmesinin sağlanmasına;

Karar verildi.

Kongre, tüzüğün dayandığı demokratik merkeziyetçilik ilkesinin bütün öğelerinin bir arada uygulama alanı bulduğu bir parti çalışmasıdır. Böylece ilkenin bütün öğeleriyle tam olarak somutlandığı, yaşama geçirildiği bir alan olmaktadır kongreler.

Geçen dönem kongreleri sürerken Çark Başak'ta yayınlanan bir yazıda (Kongrelerden Beklenen, 16.12.1976, sayı 21) kongrelerin önemi üzerinde durulmuş, tüzüğün dayandığı temel ilkelerin yaşama geçirilmesi bakımından üzerinden durulması ve titizlikle gerçekleştirilmesi gereken noktalar ayrıntılarıyla belirtilmişti. Burada onların tümü üzerinde yeniden durulmayacaktır. Ancak önümüzdeki dönemin gerekleri açısından —yalnız önümüzdeki dönem değil, belki tüm parti yaşamı açısından— önem taşıyan bir iki nokta üzerinde, raporlar ve seçimlere yeniden ve bir ölçüde tekrar pahasına da olsa işaret etmekte yarar görülmüştür.

Bilindiği üzere her kongreye yönetim kurulu tarafından bir rapor sunulur. Buna «çalışma raporu» denmesi gelenek olmuştur. Gerçekten, geçen dönemde yapılan çalışmaları, bununla yapılması öngörülüp de yapılamayanları, çalışmaların yapıldıktan sonra kurulda yeniden ele alınıp değerlendirilmesi sırasında eksik kaldığı görülen yanlarını veya şöyle değil de böyle ele alınsaydı daha verimli olacağı üzerine kurulca benimsenen görüşlerin, çalışmalarla birlikte bir bütün

(Devamı son sayfada)

SENATO ARAŞTIRMA KOMİSYONUNA SUNULAN RAPOR

CHP ve Milli Birlik Grupları tarafından verilen önergelerin kabulüyle 1976 yılı Nisan ayında başlatılan «şiddet olayları» konulu Senato araştırması sürüyor. CHP Senatörü Fevzi Hakkı Esatoğlu başkanlığında bir komisyon tarafından yürütülen araştırma iki yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına rağmen, henüz elle tutulur sonuçlar vermekten uzak bir noktada bulunuyor.

«Toplumu Etkileyen Şiddet Olaylarını Araştırma Komisyonu» olarak bilinen senato komisyonu geçen ay içinde yaptığı bir toplantıda siyasi partilerin konu ile ilgili görüşlerinin istenmesine karar verdi. Bu karar gereğince partimize yapılan başvuru 5 Haziran tarihinde cevaplandırıldı.

Türkiye İşçi Partisi adına komisyona iletilen yazı, saldırı ve şiddet olayları, başka bir deyişle faşist terör ve saldırı eylemleri üzerine daha önce parti adına yapılan açıklamaların özeti niteliğini taşıyor.

1961'den beri anti-demokratik baskı ve uygulamalara karşı kesintisiz ve etkili bir mücadele sürdüren partimiz, daima bu baskı ve uygulamaların arkasındaki güçlerin doğru değerlendirilmesine büyük önem verdi. Bu saldırı eylemlerinin yürütülmesi için kullanılan siyasal örgütlerin, gençlik derneklerinin, resmi güvenlik kuruluşlarının nerelerden aldıkları destek ve emirle hareket ettiklerinin açığa çıkartılması için çaba gösterdi. Faşist baskı ve zulmün büyük tekelci sermaye, büyük toprak sahipleri ve emperyalizmden kaynaklandığını gösterdi.

Türkiye İşçi Partisi, aralarındaki ayrılıklar ne olursa olsun, «faşizme karşı mücadelede birlikte olunabilecek tüm demokratik örgütlerin, kuruluşların, tüm ilericilerin, yurtseverlerin, demokratların ortak ve birleşik bir mücadeleye girmelerinin mümkün ve zorunlu olduğunu» belirtti.

Daha geniş demokratik haklar için mücadelede, demokratik, bağımsız, sömürüsüz bir Türkiye kurma mücadelesinde şimdiye kadar çok sayıda üyesini ve yandaşını yitiren, yüzlerce kere üyeleri ve parti merkezleri saldırıya uğrayan, ama kararlılığı ve doğru yolu gösterme ve kitleleri bu yolda örgütleme gücü boyuna artan partimiz emperyalizmin ve sömürücü sınıfların yarattığı şiddet olaylarını aydınlığa kavuşturmaya katkıda bulunabilecek her çabanın yanında olacaktır.

SALDIRI VE ŞİDDET OLAYLARI YAPISAL, SINIFSAL NEDENLERE DAYANMAKTADIR. ÖNLEMLERİ ANCAK BU NEDENLERİN ORTADAN KALDIRILMASIYLA SAĞLANABİLİR.

Türkiye İşçi Partisi, son yıllarda alabildiğine artan şiddet olaylarının, cinayet ve saldırıların farklı görüş sahipleri arasındaki çatışmalar veya gençlik eylemlerinin sonuçları olmayıp, yapısal ve sınıfsal nedenlere dayandığı, tüm halkımıza karşı yöneltilmiş genel bir saldırının parçaları niteliğini taşıdığı görüşündedir. Bunca cinayet ve zulüm, şu ya da bu farklılığa değil, ancak işçi, emekçi kitleler, tüm demokratik ve yurtsever güçlerle bir avuç sömürücü, tekelci ve onların ardındaki emperyalizm arasındaki karşıtlığa bağlanabilir. Cinayet ve saldırıların büyük bir bölümünün sorumlularının belirlenip cezalandırılmaması da, yine ancak bunların toplumumuz üzerinde tahakkümünü kurmuş sınıfsal güçlerin ve dış destekçilerin yönlendirme ve koruması altında hareket etmeleriyle açıklanabilir.

Kurşunlarıyla, bombalarıyla öğrenci, işçi, öğretmen, yurttaş kanı dökenler, evde, yolda, meydanda terör estirenler, öğretim kurumlarını çalışamaz duruma getirenler, devlet dairelerini, fabrikaları işgal edenler, görünüşte, birkaç bin aldatılmış, oyuna düşürülmüş çocuk ve gençtir, ya da bilinmeyen ellerdir. Halbuki, bu görünümün arkasında, saldırı, zulüm ve kandan çıkar sağlayanlar durmaktadır. Gencecik vücutların yere serilmesi, kitlelerin kaygı içinde olması vurgun ve sömürü düzeninin sürüp gitmesinin garanti altına alınmasına yaramaktadır.

Saldırı ve şiddet olaylarına son verilmesi demokratikleşme mücadelesinin amaçlarından biridir. Bu konuda başarıya ulaşılabilmesi, genel olarak anti-demokratik eğilim ve uygulamaların geriletilip, yokedilmesine sıkı sıkıya bağlıdır.

Partimiz, yukardaki tespitten hareketle:

- Gerici-faşist saldırının ekonomik kaynaklarının kurutulmasını,
- Demokratik hak ve özgürlüklerin geliştirilip bu yoldaki bütün engellerin temizlenmesini ve bütün anti-demokratik, baskıcı, ırkçı, şoven uygulamalara son verilmesini,
- Saldırı ve terör ortamının yaratılmasında birinci derecede rol oynayan emperyalizmin yurdumuz üzerindeki tahakkümünü ortadan kaldırmaya yönelik bir politika güdülmesini,
- Gerici-faşist odakların tecrit edilmesine de katkıda bulunmak üzere, hızla emekçi kitlelerin yaşam düzeylerini yükseltecek önlemlerin alınmasını,

içinde bulunduğumuz ortamdan çıkışın temel şartları olarak görmektedir.

Türkiye İşçi Partisi saldırı ve şiddet olaylarının görünümleriyle kendini sınırlamayıp asıl kaynaklara inen ve genel olarak toplumun demokratikleştirilmesi mücadelesine yardımcı bir perspektifle yürütülen her araştırma çalışmasının büyük yarar sağlayacağı görüşündedir. Partimiz işçi ve emekçi kitleleri baskı ve terör altında tutmayı amaçlayan egemen sınıfların yarattırdığı şiddet olaylarını aydınlığa kavuşturmaya kararlı her çabanın yanında olacaktır.

GERİCİ - FAŞİST SALDIRI KAPİTALİST SİSTEMİN ÇIKMAZLARINA ÇÖZÜM ARAMAYI, İŞÇİ VE EMEKÇİ KİTLELERİN, DEMOKRATİK, YURTSEVER GÜÇLERİN ÖRGÜTLENME VE MÜCADELESİNİ DURDURMAYI AMAÇLAMAKTADIR.

Türkiye'deki geri ve emperyalizme bağımlı kapitalist düzen, derinliği her geçen yıl biraz daha artan bir bunalım içindedir. Kapitalist dünyanın bütün ülkelerini etkisi altında bulunduran genel bunalımın boyutlarını çok aşan bir iktisadi ve sosyal çıkmaz tüm toplum yaşamını etkisi altında bulundurmaktadır. Türkiye kapitalist sistem içinde en büyük çalkantılar içinde bocalayan ülkelerden biridir.

İşsizlik, pahalılık ve yoksulluk yakın tarihimizde görülmemiş boyutlara ulaşmıştır.

Dışa bağımlı ve tekelci kârlar üzerine kurulu sanayileşme, öncelikle dış kaynak yetersizliği, enerji kaynaklarının ihtiyacı karşılayamaması ve pazar olanaklarının gelip sınıra dayanmasıyla kendini belli eden köklü sorunlarla karşı karşıyadır. Üretici kapasitesinin büyük bir bölümü kullanılamamakta, önemli öteki bazı yatırımlar sonuçlandırılamamaktadır.

Üstüste hava koşulları bakımından elverişli yıllar geçirilmesine rağmen, tarımsal üretimde hızlı bir artış sağlanamamakta, tarımda verimlilik dünya ölçülerinin çok gerisinde kalmaya devam etmektedir.

Madencilik sektörü uluslararası tekellerin ve yerli kapkaççıların yıllardır sürdürdüğü talanın sonucu olarak tüm ekonomi için bir darboğaz alanı haline gelmiştir.

İnşaat ve ulaştırma sektörlerinde, yatırımlardaki plansızlık ve kısa dönemde en yüksek kârı elde etme amacının her türlü ölçünün önünde tutulması, kapitalist sistem içinde çözüm olanakları bulunmayan kördüğümlerin oluşmasına yolaçmıştır.

Üretici sektörlerle karşılaştırıldığında hastalıklı bir ur gibi hızlı ve sağlıksız bir büyüme gösteren ticaret ve bankacılık sektörleri, artık kapitalist üretimin gelişmesine ayakbağı olan yapısal özellikler göstermektedirler.

Dış borçlar ve ekonominin artan bağımlılığı iktisadi politikanın çizilmesinde hemen hemen bütün insiyatifin uluslararası finansman kuruluşlarının, dolayısıyla emperyalist merkezlerin eline geçmesine yolaçmıştır. «Yerli» büyük sermayedarların daha uygun şartlarda işbirliği ve daha yüksek bir komisyon için pazarlık güçleri büyük ölçüde ortadan kalkmıştır.

Devlet maliyesi tam bir batak içine sokulmuştur. Bütçe açıkları öylesine korkunç büyüklüklere ulaşmıştır ki, artık bunların kesin olarak tespit edilmesi zahmete değmez bir iş olarak görülmektedir.

Sağlık, eğitim, konut v.b. hizmetler, on milyonlarca işçi ve emekçiyi hastalığa, karanlığa, sefalete mahkum bırakacak bir gerilik içindedir.

Egemen sınıflar Türkiye'yi yönetmekte acz içindedirler. Kapitalist düzen her yanından çatırdamakta, her alanda sorunlara çözüm getirmekteki yetersizliğini belli etmektedir.

Saldırı ve şiddet olayları, kapitalist sistemin bunalım ve çıkmazlarına çözüm bulunabilmesini işçi ve emekçilerin daha büyük bir baskı altına alınmasında, sömürü ve soygunun böylece yoğunlaştırılmasında görenlerin giriştikleri halk düşmanı savaşın birer parçasıdır.

Saldırı ve şiddet olayları, içinde bulunulan iktisadi ve sosyal sorunların çözümünü emperyalizme daha büyük bir bağımlılıkta arayan, milliyetçilik maskesi altında yurt kaynaklarını ve yurdun çıkarlarını satılığa çıkarma peşindeki işbirlikçilerin yurtseverlere karşı açtığı savaşın birer parçasıdır.

Saldırı ve şiddet olayları ayrımcı, ırkçı, şoven politika ve uygulamalarıyla kardeşliği bozmak, 20. yüzyılın dördüncü çeyreğinde bir jenosit hareketi için bahane yaratmak isteyen insanlık düşmanlarının, demokrasi düşmanlarının karanlık planlarının birer parçasıdır.

Kısaca, saldırı ve şiddet olayları, sömürüyü faşist çizmeler altında katbekat artırmak isteyen en gerici, faşist tekelci sermayedarların, zorba toprak ağalarının ve kullandıkları maşaların, demokrasiye, bağımsızlığa, kardeşliğe, mutlu ve sömürüsüz yarınların kurulmasına karşı açtıkları savaşın birer parçasıdır.

Saldırganları, zalimleri, terör ortamının yaratıcılarını ilgilendiren işsizlik ve yoksulluk değildir. Onların geniş kitlelerin çıkarlarıyla ilgilenmek gibi bir kaygıları yoktur. Onları ilgilendiren daha, daha büyük kârlar elde etmelerinin, daha büyük komisyonlar almalarının objektif ekonomik koşullarla sınırlanmış olmasıdır. Bu koşulları yeniden düzenlemek, geri ve bağımlı kapitalist sistemin bunalımlarının yükünü işçi ve emekçi sınıfların sırtına yüklemek için saldırmakta, kitleleri sindirmeye çalışmaktadırlar.

Sermayedarların ve büyük toprak sahiplerinin en gerici, faşist kesimleri; işçisi, köylüsü, öğretmeni, teknik elemanı, memuru ve hatta küçük esnaf ve zanaatkârıyla tüm emekçilerin hızlı bir uyanış ve örgütlenme içinde olduklarını görmektedirler. En azgın gericiler, faşistler, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm çalışan halkın kendi çıkar ve özgürlükleri için güçlü bir mücadeleye girmeye başladığını korkuyla izlemektedirler. Tüm sömürücüler, işbirlikçiler sosyalizmin daha şimdiden en geniş kitlelere malolmaya başladığını, işçilerin kendi partileri etrafında örgütlenmeye giriştiğini, anti-komünizm silahının etkisini hızla kaybettiğini farketmektedirler. Tekelciler, toprak ağaları çok büyük bölümüyle ilerici, devrimci eğilimler taşıyan gençlerden korkmakta, gençliğimiz de kendi kaçınılmaz sonlarını, yarının Türkiye'sini görmektedirler. Kafatasçılar, zorbalar, Anadolu insanları arasına düşmanlık tohumları saçmak isteyenler, demokratik gelişmeden, karşılıklı anlayış ve saygıdan korkmaktadırlar.

Bilmektedirler ki «demokratik hak ve özgürlüklerin korunup geliştiği; işçi ve emekçi kitlelerin ekonomik ve politik örgütlenişinin ve mücadelesinin, tümüyle demokratik toplumsal muhalefetin hızlanıp yükseldiği koşullarda bu sermaye sınıflarının geri kapitalist düzeni ve kendi ekonomik ve politik egemenliklerini sürdürebilmeleri çok zorlaşır. Anti-demokratik baskılar, faşizan uygulamalar, saldırılar, cinayetler bu durumdan kaynaklanmaktadır.»

Kapitalist sistemin karşı karşıya bulunduğu çıkmazlara yükün işçi ve emekçi sınıfların sırtına atılarak çözüm aranması da, demokratik gelişmenin, sosyalizmin kazandığı kitleselliğin baskıyla, terörle, cinayetlerle önlenmek istenmesi de, aslında, son yıllarda birden bire ortaya çıkmış gelişmeler değildir. Daha eski tarihli olanlar bir yana bırakılsa bile, 1960'larda, adeta kurulduğu günden itibaren Türkiye İşçi Partisi'ne ve Türkiye İşçi Partililere karşı düzenlenen saldırıları, TBMM salonlarına kadar uzanan linç girişimlerini, birçok arkadaşımızın hayatlarını kaybetmeleriyle, parti merkezlerinin tahribedilmesiyle sonuçlanan terör eylemlerini anımsamamak mümkün değildir. Çeşitli demokratik kuruluşlara, işçilere, yazarlara, öğretmenlere, sanatçılara, ilerici, yurdunu seven gençlere karşı uygulanan zulmü, cinayetleri anımsamamak mümkün değildir.

Geçmişteki saldırılar cezalarını görmediği, bunların kaynaklarına inilmediği, tüm yurtsever, demokratik güçler birleşip kararlı bir mücadele yürütemedikleri için bugün saldırı ve şiddet olayları daha da büyük çaplara ulaşabilmektedir.

1971'den 1973 sonlarına kadar baskı ve zulmün bir biçimi ön plana çıkartılmıştır. Anayasa arka arkaya değiştirilerek, yasal düzenlemede paralel değişikliklere gidilerek, grevler yasaklanıp sendikalaşmaya yeni sınırlar getirilerek, bazı demokratik kuruluşlar ve TİP kapatılarak, işçi ve emekçilerin çıkarlarına, özgürlüklerine saldırılmıştı. Kapitalist sistemin çıkmazlarına çözüm bulunmak istenmişti. 12 Mart faşizmi, o dönem hükümetlerinin girişimleri ve anti-demokratik uygulamaları, burjuvazinin sorunlarını aşma olanağı elde etmesinde yetersiz kalmıştır. Bundan dolayı bugün (...) düzenlenen politik tertipler, yinelenen olaylar, 1971 öncesinde oluşmuş durumun ve sorunlara aynı doğrultuda çözüm arama çabalarının bir devamıdır.»

12 Mart dönemi ve ardından Milliyetçi Cephe iktidarları, resmi, yasalara uygun bir görünüm verilmeye çalışılan baskı ve terör uygulamalarının başlıca silah olarak kullanıldığı dönemlerdir. Ama bu dönemler boyunca geçmişten devralınan bir diğer silah da adım adım geliştirilmiş ve son derece yaygın olarak kullanılmaya başlanmıştır. Bu silah «görünürde gayrı resmi ama gerçekte resmi çevreler ve güçlerce desteklenen demokrasi düşmanı, gerici, ırkçı, faşist güçler ve örgütlerdir», bunların birer saldırı merkezi olarak kullanılmasıdır.

Genel olarak, egemen sınıflar bakımından bir baskı ve zor aracı olarak devletin sahip olduğu değerin büyüklüğü ne olursa olsun, doğrudan doğruya devlet mekanizmasına dahil kuruluşlarca girişilebilecek baskı ve zorun sınırları vardır. İşçi ve emekçi sınıfların, demokratik güçlerin yüzyıllardır verdiği mücadele ve «devlet olma yasallığı»nın getirdiği sınırlamalar vardır. Zorba ve terörcü güçler, belirli sınıfsal çıkarlar adına giriştikleri şiddet eylemlerinde bu sınırları tanımamak için ya özellikle gizli servisleri kullanarak yasaları yok saymaya dayanan bir tutum içine girerler, ya da devlet güçlerinin dışında örgütledikleri terör ve cinayet örgütleriyle daha dolaysız yöntem-

lere başvururlar. Birçok durumda ise bu iki yola birden başvurulur.

Türkiye'de de ek baskı ve zor araçları olarak, gizli servislerin yasa dışı, anti-demokratik görevler için kullanılması ve bunun dışında bazı maskeli dernek ve örgütlerin çeşitli saldırılar için el altından yönlendirilip, desteklenmesi yollarına başvurulmuştur. Ama, bu iki suç Türkiye tarihinin hiç bir döneminde yakın yıllarda olduğu kadar geniş çaplı ve pervasızca işlenmemiştir. Devletin resmi istihbarat örgütlerinin yasalarla çizilen görevlerinin dışına çıkartıldığı anlaşılmaktadır. Sivil milis güçleri yetiştirecek kamplar açılmış, ne bu kamplara, ne de bu kampları açan partiye ve onun yan kuruluşlarına ses çıkaran olmamıştır. Dahası «ülkücü» ya da «komando» adıyla anılan faşist milisler en yetkili devlet görevlilerince «vatanperver güçler» ve «resmi inzibat kuvvetlerinin yardımcıları» ilân edilmiştir. Günümüzde, geçmişin bu ve benzeri gelişmelerinin mirası yaşanmaktadır.

Faşist milisler, yabancı ve yerli gizli örgütler eliyle yürütülen saldırı ve şiddet olaylarının ardında emperyalizm, bir avuç tekelci, işbirlikçi sermayedar ve büyük toprak sahibi vardır. Amaçları kapitalizmin bunalımını, işçi ve emekçilere daha büyük yokluk, yoksullukla, daha yaygın işsizlikle, artan fiyatlara göre daha düşük ücretlerle, kısaca daha kötü yaşam koşullarıyla ödetmektir. Amaçları, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin, ileriye dönük her çabanın engellenmesidir; bezginlik, yılgınlık ve korku yaratmaktır.

BİR SAĞ - SOL ÇATIŞMASI DEĞİL, GÖRÜNÜMÜ NE OLURSA OLSUN, TEK YANLI BİR SALDIRI SÖZKONUSUDUR. BU SALDIRI FAŞİST OLMAYAN, FAŞİSTLERLE İŞBİRLİĞİ YAPMAYAN HERKESE YÖNELMİŞTİR.

Saldırı ve şiddet olayları hakkında kasıtlı olarak yaratılmaya çalışılan bir görüş, bu olayların sağcılar ve solcular arasındaki mücadelenin silahlı çatışmaya dönüşmesinden ibaret olduğu, sol, demokrat unsurların da aynı yöntem ve amaçlarla «vuruştukları» görüşüdür. Bu görüş, faşistler ve yandaşları tarafından olayların gerçek niteliğini gizleyerek, demokrat, yurtsever güçlerin bir bölümünü tarafsızlaştırarak saldırılarını daha etkin kılmak için yayılmaktadır.

Günümüzde, hangi kesimde olursa olsun, solun, demokratik güçlerin, bunlar içinde de özellikle bilimsel sosyalistlerin bir siyasal terör ortamı yaratılmasından en küçük bir yarar sağlayabilecekleri düşünülemez. Tam tersine böyle bir ortamın ister köyde, ister kentte olsun, geniş kitlelerin bilinçlenme ve örgütlenmelerini olumsuz yönde etkileyeceği, dikkatleri temel sorunlardan uzaklaştıracağı açıktır. Hele, sözkonusu olan bireysel terör yöntemleri, ilerici demokrat, sosyalist güçlerin hiç bir koşul altında kullanmaları kabul edilemeyecek yöntemlerdir.

Bugün, gerçekten «demokrat», «sol» sıfatlarına layık hiç bir grup ya da örgüt siyasi yöntem olarak bireysel terör eylemlerine eğilim göstermemektedir.

Aynı tespitler gençlik kesimi için de geçerliliğini korumaktadır. «Günümüzde kesinlikle, ilerici, solcu öğrenci gruplarının silahlı baskınları, çatışmaları durumu yoktur. Yalnızca, aslında öğrenci topluluğu içinde küçük bir azınlık olan, ama gördükleri teşvik, yardım ve korunma ile cüretlenen, küstahlaşan sağcı faşist güruhların genel olarak öğrenci kitlesi üzerindeki baskıları, solcu devrimci bildikleri gençler karşısında silahlı zorbalıkları vardır. Bu zorbalıklar tırmanarak en uç noktaya varmıştır. İstenilen, ilerici gençlik hareketinin sağlıklı yönde gelişimini engellemek, genel faşist tırmanışa yeni gerekçeler hazırlamaktır.» Şurası son derece sevindiricidir: Beş yıldır sürdürülen tertiplere, kışkırtıcı ajanların yoğun faaliyetlerine, faşist cinayet ve saldırıların neden olduğu tahriklere, 1971 sonrasında gerçekleştirilen ve gençlik örgütlerinin öğrenci kitlesinden kopartılmasını amaçlayan yasal düzenlemelere rağmen, ilerici gençlik hareketi genel olarak faşist tuzaklara düşürülememiştir.

İlerici kesimin nefis müdafaasına aynı yöntem ve araçları kullanarak itilmesi esas itibariyle başarılamamış, bireysel terörcüler bu kesim içinde çok ufak bir azınlıktan ibaret kalmıştır.

Faşist gençlik hareketi bakımından ise silahlı saldırı ve terör eylemleri esastır. Faşist örgütlerin önde gelen liderleri genellikle ya cinayet ve silahlı saldırıdan hüküm giymiş kişilerdir, ya da bu tip suçlardan dolayı halen kovuşturma altında bulunmaktadırlar. Saldırgan çalışmalarında en hızla sonuç alma peşindeki faşist örgütler için mahalle kabadayıları, serseriler, fedailer, kısaca toplumun en çürümüş kesimleri hazır bir malzeme niteliğini görmekte, bu durum, bütün disiplin iddialarına rağmen, başıbozukluğun, suç işleme eğiliminin en üst düzeye çıkmasına katkıda bulunmaktadır.

Saldırı ve şiddet olaylarını yaratanlar, daha bu aşamada bile, saldırdıkları kişilerin sosyalist, sosyal demokrat ya da liberal kişiler olduklarına bakmadan saldırılarını sürdürmektedirler. Faşist olmamak, faşistlere boyun eğmemek kanlı saldırılara hedef olmak için yeterlidir. Bir Adalet Partili parlamenterin faşist işgal altına düşmüş TARİŞ'te AP'li veya AP yanlısı işçi ve personele uygulanan zulüm hakkında yaptığı tespitler, benzer durumlar içinde sadece bir örnektir.

Faşist hareketlerin görüldüğü bütün ülkelere ait belgesel, somut bilgiler, faşistlerin saldırı ve şiddet olayları çıkartırken kendi dışlarında kalanlar arasında ayırım yapmadıklarını, olsa olsa bilimsel sosyalistlerden liberal ve sağ düşünceyi savunan namuslu yurttaşlara doğru gelişen bir sıralama içinde hareket ettiklerini göstermektedir.

Faşizm yalnız işçi sınıfına düşman değildir. Faşizm tüm emekçilerin, küçük ve hatta orta sermayedarların hak ve çıkarlarını tehdit eder. Nasıl işbirlikçi, tekelci sermaye bütün zenginlikleri, bütün ekonomik faaliyetleri kendi bünyesinde toplamak ya da güdümü altına almak için sonu gelmez bir ihtiras ve azgınlık içindeyse, siyasal planda faşist hareket de böyle sınır tanımaz bir ihtiras ve azgınlık içindedir. Faşizm, emperyalizmin, tekellerin, büyük toprak sahiplerinin geri kalan tüm sınıf ve tabakalara karşı reaksiyoner hareketidir. Faşist saldırı ve şiddet olayları her gün hareketin bu niteliğini tekrar tekrar ortaya koymaktadır.

Kimi şiddet olayları sırasında bazı «ülkücü» ve «komando»ların da yaralanıp ölmeleri yukarda belirtilen temel gerçeği değiştirmemektedir. Bu tür durumlarda, silahlı saldırıya uğrayanların kendilerini savunmak zorunda kalmaları; solculukla, sosyalizmle ilişkileri yalnız ve yalnız bir görünüşten ibaret olan, sol hareket içinde son derece küçük bir azınlığı oluşturan bazı grupların eylemleri ve bütün bunlardan daha önemli olarak da, çeşitli gizli örgütlerin ne pahasına olursa olsun şiddet olaylarını büyütmek ve yaygınlaştırmayı amaçlayan operasyonları rol oynamaktadır. Kuşkusuz, bir başka unsurun, «başbuğ»un emrine uyularak «davadan geri dönenlerin vurulması»nın cinayet ve olaylarda ne kadar payı olduğunu tespit etmek şimdilik mümkün değildir.

Saldırı ve şiddet olayları ele alınırken, bu olayların tek tek ayrıntıları içinde kalınmayıp, genel olarak anlamlarının ve hedeflerinin belirlenmesi, işçi ve emekçilere, tüm demokratlara, yurtseverlere yöneltilmiş kanlı bir planla karşı karşıya bulunduğumuzu ortaya koymaktadır.

Faşist bir devletin, büyük sermayenin zorbalık ve terör rejiminin kurulması için yola çıkanlar, okulları, fabrikaları, devlet dairelerini üzerinde gamalı haçın Türkiye'deki kopyasının, damgalandığı askeri mevziler haline getirmek istemişlerdir. Buna razı olmayanları vurmuşlardır.

Toplumun en dinamik yaş grubunu, gençliği, ta ilkokul sıralarında başlayan ırkçı, şoven şartlandırmalardan ve bozuk eğitim sisteminin, işsizliğin doğurduğu tepkilerden yararlanmak isteyenler bu girişimlerinde önemli bir başarıya ulaşamamışlardır. Gençliğin çok küçük bir bölümü faşistleri izlemeyi kabul etmiştir. Bu defa inandırarak yapamadıklarını zorbalıkla yapmaya girişmişler, her bir eğitim kurumunda küçük bir azınlığın büyük çoğunluğu sultası altına alabilmesi, onlardan haraç toplayabilmesi, zorla toplantılarına katılmayı sağlayabilmesi için silaha, bombaya, teröre başvurulmuştur.

Peşlerine aldatılmış birkaç genci, özellikle daha çocukluk döneminden çıkmamış küçük grupları toplayanlar, işçi sınıfı içinde aynı oyunu oynamak istemişlerdir. Milliyetçi Cephe iktidarının bütün olanaklarından yararlananlar, işsizliğin baş sorun olduğu bir ülkede iş imkânlarını faşist planlarını uygulamanın başlıca aracı yapanlar, bütün çabalamalarına rağmen işçi kitleleri arasında sağlam bir destek bulamamışlardır. Böylece, Seydişehir'de, Ankara'da, Bursa'da, yurdun birçok köşesinde sendikalardaki referandum oylamalarındaki yenilgilerini, bu defa zorbalıkla, baskı ve cinayetle örtmeye kalkışmışlardır. Dünyanın her yanında başlıca işlevlerinden biri işçi düşmanlığı, sendika düşmanlığı, grev kırıcılığı olanlar Türkiye'de de faaliyete girişmişlerdir.

Toplumdaki genel uyanış ve örgütlenmenin memurlar arasında da yansıma bulmasından ürkenler, devlet kadrolarını faşistleştirmeyi başlıca amaç bilenler devlet dairelerinde obalar kurmuş, bakanlık koridorlarında silahlı saldırılara girişmişlerdir.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da uzun yıllar kayda değer bir destek bulamayanlar, çö-

Merkez Yönetim Kurulu Kararı

Merkez Yönetim Kurulu'muzun 11.6.1978 tarihli toplantısında üye tam sayısının oybirliği ile alınan kararını aynen yayınlıyoruz.

KARAR TARİHİ: 11.6.1978, Sayısı: 51/4

Parti üyesi Yalçın Küçük'ün Ankara İl Başkanlığımıza hitaben kaleme aldığı, bir örneğini de Genel Merkezimize gönderdiği şikayet mektubu, şikayetini dayandırdığı, ancak şikayet edilen kurulu aşarak Parti'nin genel çizgisini ilgilendiren görüşleri dolayısıyla kurulumuzca ele alındı.

Bu görüşler,

— adı geçenle ilgili daha önceki yazışmalar,

— adı geçenin bir dergi adına Genel Başkanımıza yönelttiği yazılı sorular,

— konuya ilişkin olarak Kurul üyelerince Kurul'a aksettirilen ek sözlü bilgiler ışığında titizlikle irdelendi.

Bir yandan, burjuvazinin işçi sınıfımıza karşı doğrudan ve dolaylı saldırılarını yoğunlaştırdığı, ücretlerin dondurulması ve ekonomik demokratik alanda kazanılmış bazı hakların askıya alınmak istendiği, yeni bir güdümlü sol parti kurma girişimi söylentilerinin yaygınlaştığı; öte yandan, işçi sınıfımızın ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinin ve bu mücadelenin en üst, yani politik düzeydeki örgütsel somutlanışı olan Partimizin, işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki itibarının arttığı, giderek daha geniş kitlelerin gerek MC partilerinin, gerekse CHP'nin ideolojik ve politik etki alanından sıyrıldığı, Parti'nin doğrultusunda yığınsal hareketin geniş boyutlar kazanmasına elverişli bir durumun nesnel ve öznel olarak doğduğu bir ortamda, bu mektubun yazılması üzerinde ayrıca dikkatle duruldu.

Adı geçenin ötedenberi süregelen ve zaman zaman üyeler arasındaki parti arkadaşlığı ve dayanışmasıyla bağdaşmayan tavır ve tutumundan, parti çalışmalarının eğitici ve yönlendirici etkisiyle giderek kurtulacağı umulup beklenirken, bu kez son mektubunda öne sürdüğü görüşlerinin ve buna bağlı tutumunun nitel bir değişiklik gösterdiği saptandı.

Mektupta ortaya atılan yeni görüş ve iddiaların

— Parti'nin, program ve tüzüğün ilgili bölümleri, Büyük Kongre Kararları, Demokrasi Bildirgesi, Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez ile diğer M.Y.K. kararları gibi temel belgelerinde ifadesini bulan ve Parti'nin kurulduğu günden bugüne kadar aynı anlayış içinde sürdürülen bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin, bu mücadelede sendikalar ve diğer demokratik kitle örgütlerinin yeri, önemi ve bu örgütlerde parti üyeleri ve yandaşlarının belirtilen perspektif içinde kararlılıkla sürdürdükleri çalışmaların anlamını çarpıtıcı olduğu,

— anti-sovyetizme ve anti-komünizme saptığı,

— buna bağlı olarak Parti'nin örgütsel çalışma ilkeleri ve bu ilkelerin yaşama geçirilmesini önleyici bir tutumun ifadesi olduğu, böylece bir sağ apma teşkil ettiği ve bu nedenle bu görüşlere Parti içinde yer olmadığı saptandı.

Bunun sonucu olarak,

a) Adı geçenin bu yeni görüşleri ve buna bağlı davranışlarının aynı zamanda bir disiplin konusu teşkil ettiği muhakkak bulunmakla birlikte, Genel Sekreterimizin sahipliğindeki Parti yanlısı bir derginin uzun bir süre başyazarlığını yapmış ve Merkez Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosunda çalışmış olmasından doğan konumu ve yukarda belirtilen ortamın özelliği dolayısıyla, tek başına da olsa bu sağ sapma olayının önce politik ve ideolojik olarak çürütülüp mahkum edilmesine,

b) karar örneğinin ayrıca Parti Merkez Yayın Organında yayınlanarak bütün üyelerin bilgilendirilmesine Merkez Yönetim Kurulu üye tam sayısının oybirliğiyle karar verildi.

---

zümü etnik ve dinsel ayrımları körüklemekte, düşmanlık tohumları ekip, ardarda provokasyo 'ara girişmekte aramışlardır.

Faşist tırmanışa, gerici-faşist güçler tarafından gerçekleştirilen saldırı ve şiddet olaylarına karşı en etkin önlemlerin alınmaması, bunların kaynaklarına inilmeyip, görüntülerle ve piyonlarla uğraşılması, karersızlık gösterilmesi halk düşmanlarının ekmeğine yağ sürmektir.

Aralarındaki ayrılıklar ne olursa olsun tüm anti-faşist güçlerin, yurdumuzu, halkımızı tehdit eden bu tehlikeye karşı ortak bir tutum ve mücadele içine girmemeleri, «sağa da, sola da karşıyız» tekerlemeleriyle vakit geçirmeleri vehameti tekrar tekrar anlaşılmış bir yanlışa düşmektir.

Saldırı ve şiddet olaylarına karşı mücadele bu olayların sınıfsal kaynaklarını dikkate alan bir perspektifle, anti-demokratik eğilim ve uygulamaların ekonomik kaynaklarına da yönelerek sürdürülmelidir. Saldırı ve şiddet olayları ile toplumun genel demokratikleşmesi arasındaki ilişkiler gözden kaçırılmamalıdır. Gerici-faşist odakların üzerine kararlılıkla gidilmeli, bunlar mutlaka dağıtılmalıdır.

Siyasal cinayet ve saldırıların önlenmesi, tüm anti-demokratik uygulamalara son verilmesi, toplum hayatının demokratikleştirilmesi ile bir bütündür ve baskı ve zulmün kaynaklarına yönelmiş uzun dönemli bir mücadelenin kararlılıkla yürütülmesine bağlıdır.

SALDIRI VE ŞİDDET OLAYLARININ ÖNLENEBİLMESİ İÇİN TÜM DEMOKRATLARA YURTSEVERLERE AĞIR BİR SORUMLULUK DÜŞMEKTE VE YERİNE GETİRİLMESİ GEREKEN ACİL GÖREVLER BULUNMAKTADIR.

Türkiye İşçi Partisi, 8 Temmuz tarihli *Demokrasi Bildirgesi*'nde ve Birinci Büyük Kongre Kararları'nda ifade edilen çağrı ve önerilerini tekrarlamaktadır.

Tüm demokratlar ve yurtseverler, bu arada Senato Araştırma Komisyonu ile, Senatonun ve Millet Meclisi'nin demokrat, yurtsever üyeleri de gerici-faşist saldırı karşısında ortak bir tutum ve mücadele içinde olmalıdır.

Türkiye İşçi Partisi, yukarda işaret edilen metinlerdekilere ek acil önlemler olarak:

- MHP'nin ve başta Ülkü Ocakları ve Büyük Ülkü Dernekleri olmak üzere yan kuruluşlarının bütün faaliyetlerinin araştırılması, bu arada finansman kaynaklarının tam olarak ortaya çıkarılması,
- Büyük şirket ve sermaye grupları ile büyük toprak sahiplerinin siyasi partilere ve gençlik derneklerine yaptıkları para yardımları konusunda araştırma yapılması,
- Başta Amerikan, İran ve İsrail gizli servisleri olmak üzere yabancı gizli servislerin gerici-faşist tertipler içindeki rolünün araştırılması,
- Resmi istihbarat örgütlerinin yasalarda belirtilen görevleri dışında faaliyette bulunup bulunmadıklarının, bu tür faaliyetler varsa bunların sorumlularının kimler olduğunun açığa çıkartılması gerektiği görüşündedir.

her işyerinde bir çalışma ekibi, her köyde bir çalışma ekibi

işçi sınıfı partisinin niteliği ve niceliği

Tüzük ve Program Parti'nin Bilimsel Sosyalist Niteliğini Ortaya Koyuyor

Tüzüğümüzün üyelik hak ve görevlerini belirleyen 7. maddesi, Parti üyesinin görevlerini saymaya şöyle başlamaktadır: «Parti üyesi..., kitlelerin Parti politikası doğrultusunda görüş ve eylem birliğine varmalarını sağlamak, Parti'ye yeni taraftarlar ve üyeler kazandırmak için çalışır». Parti üyesi için bağlı olduğu çalışma ekibi içinde yürüttüğü çalışmaların somut bir sonuçlanması olan «Parti'ye yeni üyeler kazandırmak», bütün örgüt birimlerinin, kademe yönetim kurullarının da kendi görev alanları içinde en önde gelen görevleri olmaktadır. Tüzüğümüzün her kademe yönetim kurulunun görevlerini belirleyen ilgili maddelerinde bu açıkça görülmektedir.

Çünkü, Parti örgütlerinin nicel ve nitel olarak geliştirilip güçlendirilmesi yani yurt düzeyinde yaygınlaştırılıp daha da etkinleştirilmesi, Parti'nin temel taşları olan çalışma ekiplerinin işçi sınıfı ve toplumun diğer kesimleri içinde artan bir hızla çoğalarak görev alanları içindeki sınıf mücadelesinin yönlendirici ve yönetici öncüleri durumuna getirilmesi, bu durumlarının sürekli geliştirilmesi her zaman gündemde, gündemin baş sırasında olan bir sorundur. İşçi sınıfının yürüttüğü devrimci mücadelenin amacı ve niteliği bunu gerekli kılmaktadır.

Parti programımızda ve tüzüğümüzün amaç ve karakter maddesi olan 2. maddesinde Partimizin amacı «...işçi sınıfının müttefiki emekçi sınıflarla birlikte ve Parti'si aracılığıyla iktidara gelmesini sağlamak ve iktidara geldiğinde sosyalizmi kurmaya girişmek» olarak saptanmaktadır. İşte Partimizin niteliğini bu amaç belirlemektedir. Tarihsel deneyler de ancak uygun araçlar yaratılabildiği ve buna sahip olunabildiği ölçüde amaca ulaşmak yolunda başarıyla yürünebileceğini kanıtlamaktadır. Sosyalizme varmak ve daha ileri adımlar atabilmek için işçi sınıfına bir parti gereklidir. Ama gerekli olan herhangi bir parti değil, gerekli olan, bilimsel sosyalist ideoloji ile donanmış, bilimsel sosyalist parti ilkelerine sahip, bunları yaşamda uygular, programı ve yürüttüğü politik eylem ile geniş emekçi yığınlar içinde yayılmış, onları yönlendirir, yönetir durumda olan, kendi işçi sınıfına karşı duyduğu sorumluluğun yanı sıra, dünya işçi sınıfına karşı olan görev ve sorumluluklarının bilincinde, bunun gereklerini yerine getiren bir partidir.

ÖRGÜTSÜZ SINIF MÜCADELESİ OLMAZ

Toplumların tarihi sınıf mücadeleleri ile yazılıyor. Bir toplumsal sistemden daha ileri bir toplumsal sisteme geçiş, çetin sınıf mücadeleleri sonucu ve tarihsel olarak ilerici sınıfın toplum düzenini ileriye doğru değiştirmek amacıyla siyasi iktidarı ele almasıyla mümkün oluyor. Tarihi olarak ilerici olan sınıfın siyasi iktidarı ele alışı ise belli «örgütlenmeleri» gerçekleştirmesini gerekli kılmakta ve «örgüt» yürütülen sınıf mücadelesi içinde önemli bir yere sahip olmaktadır. Sınıfların ortaya çıkışı ile beraber toplumların gündemine giren sınıf mücadelelerinin tarihi, bu «örgütlenmelerin» devamlı değişen ve gelişen önem ve nitelikleri olduğunu göstermekte ve bu «örgütlenmelerin» modern anlamda partiler durumuna gelmeleri burjuva devrimleriyle beraber olmaktadır.

Sosyalizme varana kadar gerçekleşen toplumsal devrimler daima varlıklı sınıfların gücünü, **esas olarak,** siyasi iktidarı ele alıştan önce içinde bulundukları toplumlarda sahip oldukları «örgüt» unsuru dışındaki konumları oluşturmuştur. Örneğin burjuva devrimlerinin tarih sahnesinde yerini alması, feodal toplum düzeninde, bu düzenin bağrında gelişen kapitalist üretim biçiminin belli bir düzeye eriştiği ve toplumsal üst yapının, bu arada siyasi iktidarın, kapitalist üretim biçiminin gelişmesini ve toplumda egemen olmasını engeller duruma gelmesiyle gerçekleşen devrimler olmuşlardır. Kapitalist toplumda sosyalizm için söz konusu olmayan bu durum, yani, eski toplumun bağrında ileri bir üretim biçiminin varolup gelişmeye başlaması, burjuvazinin feodallere karşı daha devrim öncesinde sahip bulunduğu bu ekonomik güçten kaynaklanan etkinliğini artırıyordu. Ayrıca, toplumsal evrimin sosyalizmden önceki aşamalarında, her yeni sınıfın ideolojisi eski sınıfların ideolojileri ile çatışma içinde olmuşlarsa da, bu ideolojilerin tümü, son tahlilde, bilimsel olmayan, genel olarak aynı idealist ve metafizik felsefi anlayıştan kaynaklanmışlardır.

İŞÇİ SINIFI TARİHSEL GÖREVİNİ PARTİSİ ELİYLE YERİNE GETİRİR

İşçi sınıfı ise, dönemlerinde tarihsel olarak ilerici olan diğer sınıflardan farklı bir konumda ve farklı bir görevle karşı karşıya bulunmaktadır. İşçi sınıfı toplumun kapitalizmden sosyalizme geçişini sağlamakla, sadece toplumsal evrimde yeni bir aşamayı başlatmakla kalmıyor, aynı zamanda toplumsal evrimde nitel bir sıçramayı da gerçekleştiriyor. İşçi sınıfı, sosyalist devrimi başararak insanın emek gücünün sömürülmesine dayanan dönemi kapatıyor, yeni bir çağı başlatıyor: sömürü ve baskının her çeşidinin son bulduğu, insanların maddi ve manevi gelişmesinin önündeki tüm engellerin temizlenerek özgür, mutlu, eşit ve kardeşçe yaşanılan bir çağ. Sosyalist devrim, önceki devrimlerden farklı olarak emek gücünün sömürülmesine dayanan bir düzenden esas olarak yine emek gücünün sömürülmesine dayanan bir düzene geçiş değil, emek gücünün sömürülmesine, ücretli köleliğe son verecek olan, sınıfsız topluma yönelen bir devrimdir.

İşçi sınıfının bu tarihsel görevini yerine getirmesi, toplumsal evrimde nitel olarak yeni bir aşamayı başlatması, öncelikle siyasi iktidarı ele almasıyla ve sosyalizmi kurmaya girişmesi, daha ileri aşamalara yönelmesiyle mümkündür. Ama işçi sınıfı bu mücadelesinde, karşısında, kendi saflarını da sarmış bulunan yüzyılların gerici ideolojisini, burjuvazinin baskı ve sömürüsünü, siyasi iktidarını, azgın bir saldırı, baskı ve şiddet aracı olarak kullanılan devleti ve çeşitli kurumlarını bulmaktadır. Gerici egemen sınıfların işçi sınıfının karşısına dikilen kör dirençlerinin kırılması ve alt edilmeleri zorlu mücadeleleri gerektirmektedir. Kapitalist-emperyalist sistemin, bu köhnemiş sistemin mezar kazıcısı işçi sınıfı, derin toplumsal değişiklikler gerektiren kapitalizmden sosyalizme geçişi, aynı zamanda, sancısız ve toplumsal yıkıntıyı önlemeye gayret ederek gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Toplumların kapitalizmden sosyalizme er geç geçmeleri bilimsel bir zorunluluktur. İlkel toplumdan beri çeşitli aşamalarla gelişen toplumsal evrimin kapitalizmden sonraki aşaması sosyalizmdir. Bu geçişi sağlayacak temel toplumsal güç olan işçi sınıfı tarihsel haklılığı ile sosyalizme doğru yürümektedir. Bilimsel sosyalizm işçi sınıfının elinde, burjuvaziye karşı mücadelesinde güçlü bir silah olmaktadır. Ne var ki, Kapitalizmden sosyalizme geçişin bilimsel zorunluluğu, işçi sınıfının tarihsel haklılığı ve bilimsel sosyalizm ancak işçi sınıfının politik örgütlenmesiyle, partiyle, maddi bir güç haline dönüşebiliyor. İşçi sınıfının diğer örgütlenmeleri yanında ancak parti, işçi sınıfının amacına ulaşmak yolunda sahip olduğu tek ve en yetkin araçtır. Partinin toplum yaşamının her alanında sürüp giden sınıf mücadelesinin içinde olabilmesi, bu mücadeleyi yönlendirir ve yönetir durumda bulunabilmesi oranında başarı yakınlaşabilir, başarıya ulaşılabilir. Köhnemiş kapitalist toplumun ideolojisine, burjuvazinin baskı ve saldırılarına karşı işçi sınıfı ancak karanlıkları dağıtıp yolunu açabilecek güç ve nitelikte bir partiye sahip olarak karşı durabilir ve yolunda yürüyebilir. En geniş kitlelerin burjuvazinin ve gericiliğin tuzaklarından korunup devrim yolunda seferber edilebilmeleri, yeni mevzilere yerleşerek ilerleyebilmeleri ancak böyle mümkün olur.

PARTİNİN NİTELİĞİ VE NİCELİĞİ

İşçi sınıfının ve geniş emekçi kitlelerin mücadelesine öncülük edecek nitelikte ve kitleler içinde somut olarak örgüt birimleriyle varolan, kitlelere örgütleriyle yayılmış, bu nicelikte bir parti işçi sınıfının siyasi iktidara yürümesinin ve iktidara geldiğinde sosyalizmi kurmaya girişmesinin aracı olabilir. Bu yüzden Parti örgütlenmesinin nicel ve nitel olarak geliştirilip güçlendirilmesi, yaygınlığının ve yetkinliğinin sürekli olarak geliştirilmesi, bütün işçi sınıfı partilerinin temel görevi olmaktadır.

Partiye yeni taraftarlar ve üyeler kazandırmak, parti örgütünü geliştirmek, bu gelişmeyi sürekli kılmak tüzüğümüze göre bütün üyelerin, çalışma ekiplerinin, kademe yönetim kurullarının başlıca görevi durumundadır. Ayrıca, 1. Büyük Kongre Kararlarında, Parti'nin Özgün Görevlerine ilişkin olarak, Parti örgütlerinin yurt çapında daha da yaygınlaştırılması ve üye sayısının hızla artırılması gereğine dikkat çekilmekte ve bu yolda Parti örgütlerine görevler yüklemektedir. 1. Büyük Kongre Kararları'nda şöyle denilmektedir:

«5. Türkiye İşçi Partisi Birinci Büyük Kongresi; işçilerin yoğun bulunduğu kentler ve bölgelerde

üçüncü merkez semineri yapıldı

Merkez Eğitim Bilim ve Araştırma Bürosu tarafından düzenlenen Merkez seminerlerinden üçüncüsü, 29 Mayıs - 3 Haziran tarihleri arasında Ankara'da yapıldı. Partimiz Program ve Tüzüğü'nün açıklanmasına, bu iki temel belgemizde yer alan belli başlı görüşlerin özümlenmesine çalışılan bu seminere Partimiz il ve ilçe örgütlerinden üyeler katıldı. Seminerin amacı, sadece katılan parti üyelerinin ele alınan konular üzerinde derinlemesine bir kavrayışa kavuşturulması değil, aynı zamanda bu üyeler eliyle örgütlerde tekrar edilmesini sağlamaktı.

Seminere katılan üyelerin % 56.3'ü işçi, % 19.7'si öğrenci, % 12.6'sı teknik eleman, % 11.4'ü ise avukat, muhasebeci vb. mesleklerdendi. Seminere katılan işçi üyelerin % 86.7'si il ve ilçe yönetim kurullarında görevliydi. Seminer boyunca tartışmaya katılan, yeni görüşler getiren arkadaşların da % 50' den çoğu işçi kökenli idi. Bu veriler Partimizin işçi sınıfı temeli üzerinde geliştiğinin yeni bir göstergesi olarak önem taşımaktadır. Seminer, Genel Başkan, Genel Sekreter, Büro Sekreterleri ve Merkez Yönetim Kurulu üyelerince verildi.

Seminerin son iki günü Büro Sekreterleri ile «söyleşi» olarak düzenlenmişti. Çeşitli örgüt birimlerinden seminere katılan arkadaşlar bu bölümde, kendi çalışmalarından elde ettikleri deneyleri ve karşılaştıkları sorunları aktardılar. Büro sekreterlerinin kendi alanlarına ilişkin konularda getirdikleri açıklamalarla sürdürülen «söyleşi»ler pek çok soruna açıklık getirdi ve deney aktarımını sağladı.

Faşizmle mücadeleyi konu alan bir film gösterisi, uluslararası işçi sınıfı hareketinin bu konuda deneyiminin aktarılması açısından öğretici oldu. Gene Sosyalist yaşamla ilgili olarak gösterilen iki küçük metrajlı film, işçi emekçi kitlelerin Sosyalist düzendeki kazanımları, sosyal ve kültürel yaşamları konusunda aydınlatıcı görüntüler sergiledi.

Seminerin son günü, diğer merkez seminerlerinde olduğu gibi, genel bir değerlendirme yapıldı. Söz alan arkadaşlar, seminer konularının hızla ekipler düzeyinde yaygınlaştırılması, ideolojik çalışmanın, pratik, günlük çalışmaların arkasına itilmemesi, Parti eylemiyle birlikte sürdürülmesi gereği ve önemi üzerinde durdular. «İşlerin çokluğundan eğitime ya da ideolojik çalışmaya vakit yok» özrünün geçerli olmadığı, eğitimin bir merak sorunu değil, Parti eyleminin geliştirilmesi, Partinin etkinliğinin artırılması, örgüt düzeyinin yükseltilmesi, sapkın akımların etkisinin kırılabilmesi ve nihayet burjuvaziye karşı başarılı bir politik mücadele sürdürülebilmesi için zorunluluk olduğu bir kere daha vurgulandı.

Değerlendirme sırasında üzerinde durulan sorunlardan biri de, yerel örgütlerde eğitim çalışması için kadro ve malzeme eksikliği oldu. Bu konuda Parti yayınlarının gerektiği gibi izlenmediği, bu sorunun yayınların içeriğinin geliştirilmesi ile birlikte ele alınması üzerinde duruldu.

Parti'de ideolojik ve politik düzeyin yükseltilmesi için kademeli bir eğitim uygulanması, başka bir deyişle, eğitim çalışmalarının giderek kademelenmesi, böylece, ekiplerden **parti okulu**'na kadar çeşitli eğitim kademeleri olması, Partinin eğitim çalışmalarının böyle bir perspektife oturmasının gereği üzerinde bir kere daha duruldu. Böyle bir perspektif içinde eğitim çalışmalarının geliştirilebilmesi için bölge seminerlerine ağırlık verilmesi, hem Parti'de eğitim çalışmalarının uyumlu bir biçimde yürütülmesi ve hem de merkez seminerlerinin işlevini artıracağı bir kere daha açıklıkla ortaya çıktı.

Merkez seminerlerinin daha dar konuları içermesi üzerine yapılan bir öneri konusunda yapılan görüşmede, merkez seminerlerinin bir süre daha en temel konular üzerinde çalışması ve parti okulu'na doğru geliştirilmesi gereken eğitim çalışmalarının belli bir aşamaya gelmesinden sonra daha özgün konular üzerinde durulabileceği açıklandı.

Son bir nokta da, merkez seminerlerinde seçilen konular üzerinde yapılan çalışmaların, konuların çerçevesini çizdiği, politik ve ideolojik olarak günümüzde ağırlık taşıyan alanları üzerinde durulduğu ve esas olarak konulara bakış açısının ele alındığı, böylece bir perspektif verilmeye çalışıldığı, konuyu geliştirmek ve kimi pratik sorunlara cevap vermek, kazanılan bu perspektif içinde üyelerin kendi yaratıcı eylemlerine bırakıldığı belirtildi.

III. Merkez Seminerinden sonra, büyük bir kolaylıkla söyleyebiliriz ki, bu çalışmalar Parti yaşamında elle tutulur başarılı sonuçlar vermiştir. Her seminer bir öncekinden daha başarılı olmaktadır. Bu da Partide, ideolojik ve politik yetişkinliğinin somut bir göstergesi olmaktadır.

Parti örgütlenmesinin temel taşlarının atılmış bulunduğunu göz önüne alarak, bu yörelerde örgüt yapısının geliştirilip güçlendirilmesi, daha üst düzeye çıkarılması ve henüz kurulmamış olan yerlerde yeni örgütler kurulması ihmal edilmeksizin kırsal alanda 1976 yazında başlatılmış olan örgütlenmenin genişletilmesini ve etkinleştirilmesini gerekli sayar.

«6. Türkiye İşçi Partisi Birinci Büyük Kongresi; bugün Parti'ye kayıtlı binlerce üyeden oluşan sağlam kadro ve bilimsel sosyalist ilkelere dayalı olarak bu üyeler eliyle kurulmuş aynı sağlamlıktaki Parti yapısını göz önünde tutarak, proletaryanın Parti içinde ağırlıkla yer alması gerektiğini bir an hatırdan çıkarmaksızın bilinçli, öncü ve mücadeleci yeni üyeler kazanarak üye sayısının kısa sürede bugünkünün birkaç katına yükseltmeyi öngörür. Ayrıca kadın üye kazanımının artırılması ve Parti'de kadın üye oranının yükseltilmesi gereğinin önemine dikkati çeker; öngörülen hedeflerin gerçekleştirilmesi için çalışma ekiplerini özellikle görevlendirir.»

18 - 19 Şubat 1978 tarihinde yapılan 6. İl Temsilcileri toplantısının gündeminde «Yeni üye kazanma» konusu önemli bir yer tutmuştu. Bu konuya ayrı bir ağırlık vererek hazırlanan gündeme ek olarak yerel örgütlerin hazırladıkları ve toplantıya sundukları raporlarda da konu yetkin bir biçimde ele alınıyordu. 25 - 26 Mart 1978 tarihinde 7 bölgede yapılan «Genişletilmiş Bölge Temsilcileri ve Eğitim Toplantıları»nda da «Yeni üye kazanma» gündemin ve toplantıların, raporların eksenini oluşturuyordu. Son olarak Merkez Yönetim Kurulumuzun «Kongre Döneminin açılmasına ilişkin aldığı kararda, yerel örgüt yönetim kurullarının kongrelere sunacakları çalışma raporlarında «Yeni üye kazanma» konusuna ağırlıkla yer verilmesi ve kongrelerde bu konunun enine boyuna görüşülmesinin sağlanması uygun görülmüş bulunmaktadır.

çalışma ekipleri, parti yapısının temel taşlarıdır.

Kemal Koyaş görüşme sırasında.

«15-16 Haziran, İşçi Sınıfımızın mücadele tarihinde bir denek taşıdır»

15 - 16 Haziran 1970 eyleminin yıldönümünde, Türkiye İşçi Partisi Kurucusu ve Merkez Disiplin Kurulu üyesi, 1971 öncesi dönemde TİP Kartal İlçesinde uzun süre yöneticilik yapmış ve 15 - 16 Haziran hareketine de katılmış olan Kemal Koyaş arkadaşla yaptığımız görüşmeyi yayınlıyoruz:

Çark Başak: 1971 öncesi Türkiye İşçi Partisi'nde Kartal İlçesinde uzun süre yöneticilik yaptınız ve 15 - 16 Haziran eylemine katıldınız, bize ilk önce, eylemin nasıl geliştiğini açıklar mısınız?

Kemal Koyaş :

15-16 Haziran 1970 de bugünkü gibi yine Türkiye İşçi Partisi Kartal İlçesi üyesi idim. Fabrika işçisi olmadığımdan yürüyüş müddeti, belli bir grupla değil kendi başıma kalabalık içinde yürüyordum. Yürüyüş sonrası değerlendirmemde şöyle bir tablo çıkmıştı: İşçinin yarısından çoğu sendikal haklarını geri vermemek için yürüdüğünü biliyordu. Geri kalanı da sömürüldüğünün bilincindeydi. Demek ki daha iyi bir değerlendirme gösteriyor ki işçinin önemli bir kesimi öncü görevini yürütebilecek; bütün ezilen halkı için sınıf olmuş; diğer çoğunluğu da kendisi için sınıf olmuş durumda idi.

O zaman Yavuz Ünal arkadaşımız da Kartal üyesi idi. 15 Haziran gecesi ilçe saymanımız İsmail Tuna'nın yatak çarşafını ortasından yırtıp ekledik, Yavuz Ünal ve iki arkadaş daha, o bezin üzerine boya ile «Hedefimiz genel grev» diye yazdılar. Sabah erkenden de ilçeyi açtık. İlçede bir nöbetçi bırakıp yürüyüşe gittik. Fazla ayrıntılara girmeye gerek görmüyorum. Kartal TİP İlçe Merkezindeki yazıyı okuyan işçiler durup alkışlıyor sonra yollarına devam ediyorlardı. Kartal çarşısından geçerken AP İlçe Merkezini tahrip edilmiş gördüm.

Benden başka diğer partililer ne yaptı diyecek olursanız? Kartal İlçesi TİP üyelerinin yüzde doksanı işçi idi ve şimdi de öyle. Her üye kendi fabrikasında eylemin başını çekiyordu, hatta o zaman belli başlı büyük fabrikalarda işçi temsilcileri partili idi. O zaman İETT'de çalışan partili Adem Gürdoğan Cevizli'deki Tekel fabrikasında bir konuşma yapıp Tekel işçilerini yürüyüşe katmıştı. Ve orada teşhis edildiği için, on aya mahkûm oldu.

Çark Başak: 15 - 16 Haziran eyleminin sonuçları ve işçi sınıfımıza kazandırdığı deneyler konusunda ne düşünüyorsunuz?

Kemal Koyaş : Türkiye işçi sınıfı tarihinde denek taşı olan ve altın harflerle yazılan 15-16 Haziran direnişini, iki noktada özetlemek mümkündür.

Birincisi, işçi sınıfının kazanılmış hakkı olan sendikal örgütlenme hakkını burjuvazi geri almak istemiştir, işçi sınıfı buna müsaade etmemiştir. Ve burjuvazinin suratına sert bir tokat indirmiştir. Kazanılmış haklarını geri vermeyeceğini, bu uğurda mücadeleye ve şehitler vermeye hazır olduğunu ispatlamıştır.

İkincisi, o zamana kadar Türkiye İşçi Partisi dışındaki birçok kişi ve kuruluş, devrimcilik adına yola çıkan bazıları, Türkiye'de işçi sınıfının varlığını inkar ederler, görmezlikten gelirlerdi. İşte 15-16 Haziran işçi hareketi, nasıl büyük burjuvazinin suratına tokat olarak indiyse, bu küçük burjuva devrimcilerinin kafasına da «ben buradayım» diye balyoz gibi indi. Bu balyoz kimi kafalara dank etti, işçi sınıfı öncülüğünü kabul ettiler, kimi kafalarda istihfam yarattı, kimi kasıtlı, kimi bağnaz iflah etmeyenler ise, hâlâ aynı kafada devam ede duruyorlar.

Burjuvazi, işçi sınıfını, onun mücadelesini yasal baskılarla tamamen engelleyemeyeceğini, DİSK'i bu yoldan çökertemeyeceğini anladı. Daha ince yöntemlere başvurmaya başladı. Bunun nasıl geliştiğini ve bugünkü sonuçlarını, ilerici sendikal harekete açtığı gedikleri, son yıllarda yoğun olarak yaşadık, yazdık, söyledik.

15-16 Haziran eylemi, tüm sonuçlarıyla işçi sınıfımızın tarihinde önemli bir dönüm noktası ve denek taşıdır.

15 - 16 Haziran'ın öğrettikleri

Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu üyesi ve Merkez Haberalma, Propaganda ve Basın Bürosu Sekreteri Gündüz Mutluay'ın 15 - 16 Haziran'ın yıldönümü dolayısıyla basına verdiği demeçtir .

«Türkiye işçi sınıfı tarihinde 15 - 16 Haziran günlerinin çok önemli bir yeri vardır.

«Türkiye sosyalist hareketinde işçi sınıfımızın yerinin ve öneminin kendilerine ilerici, hatta sosyalist diyen bazılarınca tartışıldığı günlerde, işçi sınıfımızın en geniş kitlesiyle yürüttüğü 15 - 16 Haziran siyasi direnişi dosta, düşmana ders olmuştur.

«15-16 Haziran işçi sınıfı ve demokratik güçler kadar başkaları için de ders alınması gereken bir tarihsel olaydır. Geniş işçi ve emekçi kitlelerin oylarıyla meclis çoğunluğunu sağlayarak hükümet olan CHP bugün ücretleri dondurmak, sendikal özgürlükleri kısmak ve böylece sömürüyü yoğunlaştırarak burjuvaziye hizmet etmek hesabını yapıyor. Dışarıda emperyalist güçlere, içeride büyük burjuvaziye tavizler vererek, onların çıkarlarını koruyarak işçilerin, emekçilerin desteği sağlanamaz. Bu bakımdan 15-16 Haziran sosyalistler için olduğu kadar, işçi ve emekçilerin desteğini isteyen CHP hükümeti için de öğreticidir.

«15-16 Haziran'dan bu yana sınıf mücadelesinin şaşmaz öğreticiliğinde bugün daha ileri bilinç ve örgütlülük düzeyine ulaşan işçi sınıfı ve demokratik güçler, demokratik hak ve özgürlüklerden taviz vermeyecek, kazanılmış mevzilerden bir adım bile geri çekilmeyeceklerdir.

«Türkiye İşçi Partisi, demokratik hak ve özgürlüklerin korunup, daha ileri haklar kazanılması için yürütülen mücadelenin bilinçli, kararlı politik örgütü olarak görev başındadır.»

ÖRGÜT HABERLERİ

İZMİR MERKEZ İLÇE ÖRGÜTÜ:

«Yaşasın TİP Yaşasın Sosyalizm»

İzmir İl Örgütü Merkez İlçesi, bir bildiri dağıtarak, yeni vergi tasarısını ve ücretlerin dondurulma girişimlerini eleştirdi. «Yeni vergi tasarısı işçiden, emekçiden yana değildir», «Ücretler dondurulamaz», «Hükümet kimin hükümeti?» gibi ara başlıklar taşıyan bildiri, şöyle sona eriyor:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER

Kurtuluş, insanın insanı sömürmediği, baskının, zulmün, işsizliğin olmadığı Sosyalist bir düzendir. Bunca umut bağlanılan CHP'nin ne yaptığı ve bundan sonra da ne yapacağı besbelli.

YETER ARTIK sahte umutlarla oyalandığımız.

Kendi Partimizin, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN ÇEVRESİNDE TOPLANALIM.

YAŞASIN TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ.

YAŞASIN SOSYALİZM.

İzmir'de iki parti üyemiz saldırıya uğradı

16 Mayıs gecesi saat 22.30 sıralarında İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün arka sokağında üslenen 20 kadar faşist sokaktan geçen 2 Parti üyemize saldırmışlar ve arkadaşlarımızı yaralamışlardır. Saldırganlar teşhis edilmiş ve yakalanmışlardır. Polis tarafından bir otele yapılan baskın sırasında faşistler, otel odasında bir kişiye baskı ile bir suçu kabul ettirmeye çalışırlarken ele geçirilmişlerdir. Ayrıca saldırıya uğrayan partililerin zati eşyaları da otelde bulunmuştur.

İzmir İl Başkanı Vedat Pekel, olayla ilgili olarak basına yaptığı açıklamada, şu görüşlere yer vermiştir:

«İzmir'de faşist çetelerin nerelerde kaldıkları, bugüne kadar hangi suçları işledikleri basit ama dürüstçe bir araştırmayla kolayca ortaya çıkarılabilecektir. Ancak hükümetin bugüne kadar sürdürdüğü ikircikli davranışları devam ettiği sürece faşistler kendilerini yeni koşullara uydurarak eylemlerini sürdüreceklerdir ve sürdürmektedirler. Bu açıdan özellikle 12 Mart döneminin Sıkıyönetim Komutanlarından olan İçişleri Bakanının tutum ve davranışları endişe vericidir.

Olaylar demokrasi mücadelesinde tek güvencenin örgütlü işçi sınıfı hareketi olduğunu tekrar tekrar doğrulamaktadır. İşçi sınıfımız ise 20 Mart eylemiyle kendisine duyulan güveni boşa çıkarmayacağını dosta düşmana göstermiştir.»

Bakırköy İlçe Örgütü:

«Yoksulluk Kader Değildir»

İstanbul'un belli başlı fabrikaları çevrede çalışan işçilerin önemli bir bölümünü barındıran gecekonduları ile kentin kilit bölgelerinden biri olan Bakırköy ilçesi, aynı zamanda bitmez tükenmez dertlerin de kaynağı.

Bakırköy İlçe Örgütümüz M. Kemalpaşa emekçilerine dağıttığı bildiride bu bitmez tükenmez dertlere ve dertlerden kurtulmanın yollarına işaret ederek, semt emekçilerini Türkiye İşçi Partisi çatısı altında örgütlenmeye çağırıyor: «İnsanlar uzaya füzeler gönderirken, bir çoğumuz hâlâ dedesinden kalma gaz lambasıyla aydınlanmaya çalışıyor. Elektrikten faydalananlarımız da, ekmeğinden, tuzundan keserek olanca parasını veriyor. Yollarımız bataklık halinde, diz boyu çamur. Yağmur yağınca evlerimizi sular basıyor. Güçlükler içinde su ve ekmek buluyoruz. Çocuklarımız okula gidebilmek için kilometrelerce yol yürümek zorunda. İşe gidebilmek başlıbaşına bir sorun. Saatlerce kuyrukta bekleyip tıka-basa minibüslere dolmaya çalışıyoruz. Sağlıksız ve derme çatma gecekondularımızda soğuk, güçlük ve hastalık yakamızı bırakmıyor. Kısacası emekçiler için gün günden kötüye gidiyor.

(......)

Sorunlarımız ve mücadelemiz bunlarla bitmiyor, bitmeyecek. Günlük çabamızı işçi sınıfı ve tüm emekçilerin iktidarı, yani sosyalizm hedefiyle birleştirelim. Kalıcı başarılara ancak bu yolla ulaşabiliriz.»

Yine Bakırköy İlçe Örgütümüz, tekstil işkolunda çok düşük ücretle çalışan Altınyıldız işçileri için bir bildiri yayınladı.

İşyerindeki baskı ve yasa dışı uygulamalara karşı, bir günlük bir direniş yapan Altınyıldız işçileri, sarı Teksif ve patron işbirliği sonucu kıyıma uğradılar. İşyerinde çalışan Türkiye İşçi Partisi üyelerinden biri de işten atıldı. Bakırköy İlçe Örgütümüzün bildirisi şöyle:

«Ülkemizde en düşük ücretle çalışan işçiler, tekstil işkolunda çalışan işçilerdir. Ancak siz Altınyıldız işçileri tekstil işkolunda çalışan diğer işçi kardeşlerinizden de daha düşük ücretle çalışmaya zorlanıyorsunuz. Daha iyi çalışma ve yaşama hakkını elde edebilmek için sürdürdüğünüz haklı mücadeleniz, patron tarafından baskı ve terörle bastırılıyor. Bölgecilik, hemşerilik, adam kayırma ve yalan vaadlerle gücünüz bölünüp dağıtılıyor.

Geçtiğimiz ay içinde bu baskı ve kanunsuz uygulamalara karşı daha iyi çalışma koşulları için bir gün direndiniz. Ancak mücadeleniz kırıldı, dağıtıldı. Haklı mücadelenizi bastıran yalnız batron değil. Onunla işbirliği yapan sarı Türk-İş'in sarı sendikası Teksif de bu direnişin kırılmasında önemli rol oynadı.

(......)

Patron ve sarı sendikalar bizim örgütsüzlüğümüzden, dağınıklığımızdan yararlanıyorlar. Gücümüzü birleştirip, örgütlü bir güç haline geldiğimizde hiç bir kuvvet bizi yenemeyecektir.

Türkiye İşçi Partisi bunun için mücadele ediyor. İşçi sınıfımızın devrimci sendikalarda örgütlenmesi için, patronla işbirliği yapan sarı sendikacıları yönetimden def etmek için, daha iyi çalışma ve yaşama koşullarına kavuşulması için mücadele ediyor.

Türkiye İşçi Partisi aynı zamanda baskı ve zulmün olmadığı sömürüsüz bir toplum için, sosyalizm için mücadele ediyor.

YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Ardahan İlçe Örgütü:

'patronların elleri cebimizdeki üç kuruşta'

Ardahan ilçe örgütümüz, dağıttığı bildiri ile yörenin sosyal ve ekonomik sorunlarını ve bunların çözümünün sosyalizmde olduğunu geniş emekçi kitlelere bir kez daha duyurdu.

Faşist saldırı ve provokasyonların, özellikle Doğu bölgemizde yoğunlaştırıldığına da dikkati çeken bildirinin bir bölümü şöyle:

Gün günden kötüye gidiyor. Ağaların, patronların elleri cebimizdeki üç beş kuruşu alabilmek için cebimize uzanıyor. Bütün yapılanlar Türkiye'deki birkaç sermaye sahibini memnun edebilmek için yapılıyor. Her gün birkaç kişi öldürülüyor. Terör gün geçtikçe tırmandırılıyor. Özellikle son günlerde bu terör Doğu ve Güneydoğu Anadolu'ya kaydırılıyor. İneğimiz, öküzümüz, sütümüz para etmiyor. Her yıl sütte birkaç aracı tefeci milyoner oluyor. Sütün kilosu 3.5 liradan alınırken, bir kilo domates 30 lira, bir kilo soğan 10 liradan satılıyor. Ot ve saman fiatları 1.25-2.50 liradan 4-5 liraya fırladı. Bu fiat artışından dolayı da sırtımızdan milyonları vurdular. Bunlar yetmiyormuş gibi faşist katillerce günde en az bir çocuğumuz öldürülüyor, sakat bırakılıyor. Bizler, işçiler ve emekçiler, ailemizi geçindirebilmek için büyük kentlere, yaban ellere göçetmek zorunda bırakılıyoruz. Ayrıca, geçen yıl depremden yıkılan evlerimizin yerine bize; Büyük Çatak'tan Küçük Çatak'tan ve başka köylerden maliyeti 50 ile 60 bin lira arasında değişen 40 m²'lik evler 120 bin liradan satılmak isteniyor. Burdan da müteahhit milyonları vuruyor.

Ardahan İlçe Örgütümüzün bildirisi şöyle sona eriyor:

«Yaşasın işçilerin emekçilerin Partisi Türkiye İşçi Partisi!

Yaşasın Sosyalizm!»

1. Olağanüstü İl Temsilcileri Toplantısından

PARTİ

«1. Olağanüstü Genişletilmiş İl Temsilcileri Toplantısı»nda görüşülen konulara ilişkin olarak Parti Genel Merkezince yayınlanan 13 No.lu genelgede; Parti'nin doğrudan ve dolaylı, süreli ve süresiz yayınlardan ve üst kademe harcamalarına katılma paylarından doğan üst kademe borçlarının hızla tasfiye edilmesi isteniyor. Örgüt birimlerinin esas olarak kira ödeme, diğer parti çalışmalarında sarfetme gibi ivedi parti görevlerinde kullanmalarından doğan bu borçların ayrı bir bağış kampanyası olarak değil, «üst kademelere olan borçları tasfiye için kampanya» yoluyla ödenmesi gerekiyor.

Yayınlardan doğan borçlar için toplanan paralar listeler halinde ilçe lokalinin ilân tahtasına yazılıp üst kademeden alınacak «paranın alındı belgesi» bu liste tutarının

1. Olağanüstü İl Temsilcileri toplantısı 4 Haziran'da yapıldı

1. Olağanüstü Genişletilmiş İl Temsilcileri Toplantısı 4 Haziran Pazar günü Ankara'da yapıldı. Parti yayınlarının çeşitli sorunlarının, bu konularda alınacak önlemlerin ve yeni açılımların tartışıldığı toplantıda açış konuşması yapan Genel Başkan Parti basının önemini vurguladı. Parti basınının bütün örgütün bilinçli ve özverili çabasıyla, böyle bir kollektif çalışmayla başarılı olabileceğini anlattı.

Daha sonra sözalan Haberalma, Propaganda ve Basın Bürosu Sekreteri Gündüz Mutluay Parti basınını tek tek ve topluca değerlendirdi. Çeşitli sorunlar ve düşünülen çözüm yolları ile bu konuda örgüte düşen görevler üzerinde durdu.

Yayınların örgüte daha kısa zamanda ulaştırılabilmesi için alınması gereken önlemler konusunda merkez ve yerel örgütlerce yapılacak çalışmaları açıklayan Büro Sekreteri, abone yazımı, yayın paralarının Parti merkezine ulaşmasının hızlandırılması gereğine işaret etti.

Yayınlara düzenli haber, yazı gönderilmesi ve satış, abone, dağıtım ve iade durumlarının düzenli raporlarla iletilmesi konuları ele alındı. Bu konularda bir süredir daha düzenli bir işleyişe doğru mesafe alınmaya başlandığı, bu gelişmenin hızlandırılması gerektiği belirtildi.

Merkez Haberalma, propaganda ve basın bürosu sekreterinin açıklamalarından sonra söz alan yerel örgüt temsilcileri Parti basınına ilişkin çeşitli sorunlar üzerine görüşlerini açıkladılar. Söz alan bütün temsilcilerin konuşmaları sorunun özünün Partice kavrandığını, bugüne kadar yayın alanında ulaştığımız başarının yeni açılımlara, daha etkin yayın organlarına ulaşmaya olanak verdiğini gösterdi.

Toplantı hep birlikte ve coşkuyla tekrarlanan bir sloganla somutlandı: PARTİ BASININI GÜÇLENDİRELİM...

Süresiz Yayınların Ondokuzuncusu Baskıya Giriyor

Süreli yayınlarımız ÇARK BAŞAK, YURT VE DÜNYA, GÖREV ile partili arkadaşlarımızca yayınlanan YÜRÜYÜŞ dışında çeşitli süresiz yayınları da sürdüren Partimiz bugüne kadar 18 kitapçık yayınladı.

Önümüzdeki günlerde baskıya girecek olan Demokratik Gelişme İçin 5 Yıllık Plan'ın hazırlıkları da tamamlandı. Plan Parti süresiz yayınlarının 19. su olacak.

Bazılarının elimizde kalmadığı süresiz yayınların bir kısmı da yeni baskılar yapılmasını gerektirdi.

DÜZELTME

Parti tüzüğünün «Disiplin Cezalarını Gerektiren Durumlar» başlıklı 50. Maddesi (g) fıkrası bir dizgi hatası sonucu «Türkiye İşçi Partisi Program ve Tüzüğü» kitabında yanlış çıkmıştır.

Doğrusu:

«g) Parti aleyhindeki maksatlı çalışmaları meydana çıkmak» olacaktır.

karşısına konacaktır. Gerektiğinde Genel Merkezce bu kampanya için özel olarak damgalanmış makbuzlar kullanılacak, ancak bunlar yerel örgütlerin muhasebesine işlenmeyip doğrudan üst kademe yoluyla Genel Merkeze iletilecektir. Genel Merkezde makbuz karşılığı toplanan bu bağışlar da, yerel örgütün yayın borcundan düşülecektir.

Genelgede ayrıca, İl Temsilcileri Toplantısında ortaya konulan «PARTİ BASININI GÜÇLENDİRELİM» sloganı gereği kongrelere kadar borçların tasfiye edilmesi, Büyük Kongremize kadar yayınları peşin para ile almak için gerekli fonun biriktirilmesi için bu sloganın Parti lokallerine asılması, içeriğinin bütün örgütçe kavranması ve sürekli canlı tutulması isteniliyor.

Bugüne kadar 4 baskı yapan Program onbinlerce satıldı.

BAŞKANLIK KURULU KARARI:

Merkez Yönetim Kurulunca öngörülen yeni bir Genel Merkez Görevliliği için Başkanlık Kurulu'nun 8.6.1978 gün ve 155/7 sayılı kararıyla Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Nurdan ORPEN arkadaşımız atandı.

Nurdan Orpen Arkadaşımız Başkanlık Kurulu kararı gereğince bu görevini yurt ölçüsünde sürdürecek.

Bilindiği gibi Genel Merkez görevlileri Parti tüzüğümüzün 47. maddesi gereğince Genel Merkezce alınan kararların Örgüt'te uygulanmasını sağlamakta yol gösterci ve koordine edici olarak kademe yönetim kurullarına yardımcı olmak, diğer yandan örgüt kademelerinin ihtiyaç ve isteklerini yerinde saptayarak Genel Merkez'e aktarmakla görevlidirler.

Genel Başkanımızın Partililere Mesajı

Sevgili partili arkadaşlarım,

Üçüncü yılımızı tamamlayıp dördüncüsünü sürdürdüğümüz şu günlerde arkaya dönüp baktığımız zaman, Partimizin büyük yol aldığını görüyoruz. Küçük bir düğün salonunda yapılan ilk toplantıdan onbinlere tırmanan Spor ve Sergi Sarayı toplantılarına, açık hava mitinglerine geldik. İki seçim kampanyasıyla «MC'ye Hayır!» ve «NATO'ya Hayır!» kampanyalarını başarıyla yürüttük. Dolaylı ve dolaysız dört yayını sürdürüyoruz. Bundan sonra gündemimize daha ileri hedefler girecek. Yaz aylarında bugüne kadarki örgütlerimize ek olarak yeni il ve ilçelerde örgütlenmeye girişecek, Partimizi yurt yüzeyinde genişleteceğiz. Varolan örgütlerimizde yeni üye kazanmaya hız vereceğiz.

Arkadaşlarım! Bu sağlıklı, güçlü gelişmenin bir de mali yanı var. Kampanyalar, toplantılar, mitinglerin maliyeti çok yüksek. Geçen yılki Haziran seçimleri kampanyasının maliyeti bir milyon TL'nı çok aştı. Partililer cömert bağışlarda bulunmanın ve başkalarından toplamanın yanı sıra, giriştikleri masrafları kendi ceplerinden ödeyerek de büyük katkıda bulundular. Aralık seçimlerinde aynı durum tekrarlandı. Diğer politik kampanyaların ve toplantılarımızın faturaları da yüksek oldu.

Bu ağır masraflar hem Genel Merkez'in, hem de il ve ilçelerin kaynaklarını zorladı. İlçe ve iller üst kademeye göndermekle yükümlü oldukları yüzde elli gelir paylarını, doğrudan ve dolaylı, süreli ve süresiz yayınların bedellerini ödeyemez oldular. Kampanyalar ve toplantılar kısa fasılalarla birbirini izleyince ödeyememe durumu sürdü gitti ve borçlar yığıldıkça yığıldı. Öyle ki, bugün Genel Merkez planladığı ve görevi olan işlerin para karşılığını bulmakta büyük sıkıntılar içindedir ve bu durum sürerse, öngörülen ve tezgâhlanan bazı işleri ister istemez gündemden çıkarmak zorunda kalacağız.

Bu yükümlülükleri karşılamak üzere Genel Merkez olarak yeni bir bağış kampanyası açmak istemedik. Çünkü, gerekli para tutarlarının bulunması zorunluluğu kaçınılmaz olmakla beraber, gerekli paranın, parti mekanizmasının tüzükçe öngörülen kanallardan ve bunların normal işlemesi sonucu elde edilmesi de aynı derecede önemli bir noktadır. Alt kademelerden üst kademelere doğru gelir paylarının ve satın alınan yayınların bedellerinin ödenmesi ve bu ödemelerin düzenli bir işlerlik kazanması parti örgütlerinin bütünüyle rayına sağlam oturmasını ve normal işlemesini sağlamak bakımından son derece önemlidir.

Bu nedenle, sevgili partili arkadaşlarım; üyesi olduğunuz ilçe ve ilin mali durumuyla yakından ilgileneceğinize; il ve ilçenin borçları varsa onların ödenmesi, yoksa, propaganda, eğitim ve örgütlenme çalışmalarının geliştirilebilmesi için, ilçe ve ilin mali kaynaklarına, aidatınızı artırarak, olanaklarınız ölçüsünde bağış yaparak, başkalarından bağış toplayarak katkıda bulunacağınıza inanıyorum. Ayrıca, ilçe ve illerde birikmiş süreli ve süresiz yayınları tezelden satmak, abone kaydetmek de yapılacak işler arasındadır. Örgütlerimizi borçtan kurtaralım, yayınlarımızın parasal karşılığını verelim, mali tıkanıklıkları gidererek partimizin çalışma yollarını açalım.

Bugüne kadar bunca zor işi büyük özveriyle başardık. Şimdi bu işi de gönüllü bir atılımla başaracağımızdan eminim.

Hepinize en iyi dilek ve sevgilerimle,

Behice Boran
Genel Başkan

Burjuvazinin Oyunlarına Dikkat!

İktidara geldiğinden beri, hele Ecevit'in bu son dış gezilerinden ve içte sermaye çevreleriyle yaptığı temaslardan sonra, CHP'nin sermayeden yana, emeğe karşı yüzü daha belirgin çizgilerle daha açık seçik ortaya çıktı. Henüz yeterince bilinçlenmemiş işçi emekçi yığınların umut olarak bekledikleri CHP iktidarı, artık kitlelerin her geçen gün derinleşen umutsuzluklarının kaynağı oluyor. MC partilerinden kopan yığınlar bu kez CHP'den kopmaya yöneliyor.

Bu durum işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin —partimizin— önünü açan bir etken oluyor. Gerçi işçi emekçi yığınların CHP'den kopuşu bunların otomatik olarak partimize gelmesi sonucunu doğurmaz. Partinin yığınları kazanması esastır. Bizim partimiz yığınları kendine çekecek niteliklere sahiptir. Nicel olarak sürekli büyüme halindedir, gün günden kesintisiz üye kaydı vardır. Parti örgütü bilinçli, disiplinli, birimleri birbirine kenetlenmiş organik bir bütündür; parti bu niteliğini, düzenlediği açık hava ve kapalı salon toplantılarıyla kamuda da hissettirmiştir. Etkileme açısından en önemlisi de, Parti, yurt ve dünya sorunlarına, gelişmelerine koyduğu teşhisler, bilimsel sosyalizmin mihengine vurarak olacakları önceden haber verişleri ve bunların nesnel olarak doğrulanmasıyla saygınlık ve güven kazanmıştır. Yığınları giderek artan ölçülerde yönlendirme olanaklarına sahiptir.

Burjuvazi, sol yelpazede, kendi iktidarı ve çıkarları açısından zararsız veya az zararlı bir partinin bulunmasını her zaman ister ve istemiştir. Sosyal demokrasinin ve partisinin işçi sınıfını oyalaması ve hedefinden saptırması işlevinin yetmediği zaman ve yerlerde, politik yelpazenin sosyal demokrasinin solunda kalan kesiminde aldatıcı ve saptırıcı sözde işçi sınıfı partileri kurdurmaya veya kurulmasını desteklemeye özen gösterir. Var olan işçi sınıfı partilerini doğru çizgisinden saptırıcı eğilimleri, girişimleri de ihmal etmez. Kendilerini solda, sosyalist, komünist bilip de aslında burjuva ideolojisinin etkilerinden arınamamış, veya kişisel nedenlerle işçi sınıfının politik hareket ve partisinden hoşnut olmayanlar bu gibi sapmaların, partiler kurulmasının insan malzemesini teşkil ederler. Bu tür unsurlar, işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi içinde kaldıklarında, parti çizgisinden sapma eğilim ve hareketlerine yol açarlar. Burjuvazinin bilinçli politik girişimcileri bu kişiler içinde istedikleri kadro elemanlarını bulabilirler. Eurokomünizm veya «milliyetçi komünizm» akımlarına kapılarak; veya, daha hafifinden, bağımsızlık, millî değerlere önem verme, bürokratlaşmaya karşı çıkma, yaratıcı olma, özyönetim, «solun dağınıklığı»na son verme gibi bahanelerle, işçi sınıfının yurtsever ama enternasyonalist, demokratik ama merkeziyetçi, kişisel yaratıcılığı geliştirici ama disiplinli partisine karşı tavır alınır, parti hareketi küçümsenir, yerilir. Ve kişisel bir yücelme hissinin kabaran dalgasında sapmalara, yeni parti girişimlerine doğru yelken açılır.

Türkiye'de bugün böyle bir durumun oluşmakta olduğunun belirtileri görülmektedir. Sol'da yeni bir parti kurulacağı söylentileri sıklaşmıştır. «Fısıltı ajansı» kimlerin buna niyetlendiği konusunda da haberler vermektedir. Burjuvazi Türkiye İşçi Partisi'nin açılan önünü kesmek niyetindedir. Türkiye İşçi Partisi'nin hem etkinliğinin ve saygınlığının farkındadır, hem de yönetim kadrolarının sağlamlığını, yolundan saptırılmayacağını bilmektedir. 1962'de de T.İ.P. nin önü kesilmek istenmiş, Çalışanlar Partisi girişimi tantanayla ilân edilmiştir. O zaman o girişimler içinde de olabilir, ama bu olgu, söz konusu parti kurma girişimlerinin nesnel anlamını —ve burjuvazi açısından öznel anlamını— değiştirmez.

İstanbul İl Örgütü «Genişletilmiş İlçe Temsilciler Toplantısı» Yapıldı

İleri Adımların Eşiğinde

Daha etkin ve başarılı bir Parti çalışmasının gerçekleştirilmesi, örgütün önündeki sorunların çözümlenmesi amacıyla düzenlenen İstanbul İl Örgütünün «Genişletilmiş İlçe Temsilciler Toplantısı» 10 - 11 Haziran günlerinde yapıldı. Toplantı ileriye doğru atılacak adımların saptanmasında ışık tutucu oldu, toplantıya katılanlar yerine getirilmesi gereken ve ortaklaşa başarılacak görevler konusunda kararlılıklarını ve inançlarını belirttiler.

İl Yönetim Kurulu, içinde bulunulan durumun belirlenmesi, alınması gereken önlemlerin ortaya çıkarılıp hızla uygulanabilmesi için, ilk adımda bütün ilçelerde Parti üye ve aday üyelerinin katılacakları üye ortak toplantılarının yapılmasını kararlaştırmıştı. Ekiplerin ve ilçelerin sorunlarının en geniş tartışma ortamı içinde ele alınıp değerlendirildiği bu toplantılara İl Yönetim Kurulu üyeleri de katıldılar.

İlçelerde yapılan bu toplantıların sonuçlarının il düzeyinde genelleştirilmesi ve ortak bir anlayışa ulaşılması amacıyla, bu toplantıların ardından Genişletilmiş İlçe Temsilciler Toplantısı düzenlendi.

Genel Başkanımızın örgütün etkinliğinin arttırılması ve örgüt sorunlarına değinen ve MYK üyelerinin de izlediği konuşmasıyla başlayan toplantı, İl Başkanının örgütün durumunu belirten, aşılması gereken sorunlar, toplantıdan beklenilenler konusundaki açıklamalarıyla devam etti. Daha sonra İlçe Yönetim Kurulları'nın raporlarının okunmasına geçildi. Gündemin tartışmalar, eleştiriler, öneriler bölümünde verimli konuşmalar yapıldı.

Çalışma ekiplerinin aşması gereken sorunlar, Parti üyelerinin ideolojik yetkinliğinin arttırılması, aday üyelerin eğitimi ve yetiştirilmesi, Parti yayınlarının eğitici-tanıtıcı-örgütleyici işlevlerinin bütünlüğünün korunması, parasal tıkanıklığın giderilmesi, İl ve İlçeler arasındaki koordinasyonun kesintisizliğinin sağlanması, anti-faşist mücadelede önümüzde duran görevler, örgüt birimlerinin Parti yayınlarına olan her türlü katkılarının arttırılması ve yayınların içeriğinin geliştirilmesi, üzerinde en çok durulan konular arasında yer aldı.

Toplantı, Parti çalışmalarına ilişkin deney alış-verişinin sağlandığı, başarılı örneklerin sergilendiği, başarısız kalınan konularda nedenlerin ortaya konduğu, tartışmaların ve eleştirilerin ele alınan konulara ışık tutucu olduğu örnek bir toplantı niteliğindeydi. İl Başkanı, kapanış konuşmasında bu noktayı özellikle vurguladı. Mücadele anlayışının daha geniş bir perspektife kavuşturulması, Parti örgütünün gelişmesine uygun örgütlenme hedeflerinin belirlenmesi gibi sorunların açıkça kavranılması ve çözümlemeyi gerektiren konularda ileri adımların atılmasına önemli bir katkıda bulunan bir platform niteliğindeki toplantı, İl Yönetim Kurulu'nun mali, eğitim ve kongrelere ilişkin belirlenmiş kararlarının açıklanmasıyla son buldu.

RAHMİ ARICAN ARKADAŞIMIZI KAYBETTİK

Çerkezköy İlçe Yönetim Kurulu Üyesi Rahmi Arıcan arkadaşımızı kaybettik. Arkadaşımız bir kalp krizi sonucunda aramızdan ayrıldı.

Henüz 45 yaşında olan arkadaşımız, mücadeledeki kararlılığı, yiğitliliğiyle örnek bir partiliydi. Eski parti döneminde Aybar sapmasına karşı çıkmış, Partiyi sonuna kadar savunmuştu.

Partinin yeni kuruluşuyla birlikte göreve talip olan arkadaşımız Çerkezköy İlçe Örgütünün kuruluşunda da yer almıştı.

Çevresi tarafından da çok sevilen ve sayılan bir kişi olan Rahmi Arıcan Yanıkağıl Köyü İhtiyar Heyeti üyeliğine seçilmiş ve bu görevini de başarıyla sürdürüyordu.

Parti Merkez organları adına partili arkadaşlarına ve ailesine başsağlığı dileriz.

Arkadaşımızın anısı gönüllerimizde yaşayacaktır.

PARTİLİNİN SESİ

Niçin Örgüt?

Parti'de ortaya çıkan Aybar sapmasıyla mücadele sırasında yayınlanan Behice BORAN'ın «Niçin Örgüt?» başlıklı yazısı 6 Kasım 1969 tarihli «PARTİLİNİN SESİ» gazetesinden aynen aktarıyoruz.

Bilindiği gibi, Partide ihtilâfın patlak verdiği ve yoğunlaştığı başlıca noktalardan biri örgüt sorunu oldu. Yedi sekiz yıllık ilk gelişme döneminden sonra parti örgütünü sağlam, disiplinli, bilinçli etkin bir politik mücadele aracı haline getirmek, kısacası, sağlam bir sosyalist örgüt niteliğine kavuşturmak mutlaka gerçekleştirilmesi zorunlu bir sorun olarak belirdi.

Sosyalist harekette örgütlenmenin ve örgütün vazgeçilmez olduğu hem bilimsel-teorik, hem de politik pratik esaslara dayanır.

Bilimsel sosyalizm, sadece, toplumsal yapıların ve gelişmenin teorisi, bilgi stoku değildir, aynı zamanda toplum yapılarının bilinçli ve rasyonel (ussal) değiştirme yöntemi, kılavuzudur. Bilimsel sosyalizme göre, kapitalist üretim ilişkilerinin belirli ölçü ve biçimlerde hâkim olduğu toplumlarda toplum yapısını değiştirecek, yeni bir düzene sokacak güç, işçi sınıfı öncülüğünde işçi-emekçi sınıflarıdır. İşçi-emekçi sınıflar bu tarihsel-toplumsal görevi toplumsal gelişme sürecinin tabii süreci içinde kendiliğinden yerine getiremezler. Kendi sınıflarının, toplum yapısındaki yer ve görevlerinin ve tarihsel misyonlarının bilincine varmak ve toplum düzenini değiştirme yönünde bilinçli, plânlı, sürekli ve cesur mücadele vermek, yani sosyalist deyimiyle, kendiliğinden varolan sınıf olmaktan çıkıp kendisi için varolan sınıf haline dönüşmek zorundadırlar. İşçi-emekçi sınıfların bu niteliksel değişim aracı ise kendi sınıf partileri sosyalist partisidir. İşçi-emekçi sınıfların pratik örgütü vazgeçilmez şarttır.

Bu kısa izahtan çıkan açık ve kesin sonuç şudur ki, gerçekten sosyalist bir parti burjuva partileri gibi örgütlenemez ve onlar gibi çalışmaz. Burjuva paritlerinin, temsil ettikleri ve çıkarlarını savundukları sınıfları eğitip, örgütleyip sınıfsal bilince kavuşturmaları ve bu sınıfları bilinçli ve örgütlü politik mücadeleye sokmaları gibi bir amaç ve görevleri yoktur. Mevcut düzeni değiştirmeye değil, muhafazaya ve bu düzen içinde politik iktidarı elde tutmaya yönelmişlerdir. Bunun için de başlıca kaygıları her ne yoldan olursa olsun oy toplamak, oyları artırmaktır. Sosyalist parti ise mevcut düzen içinde bir oy toplama aracı değildir; her şeyden önce işçi-emekçi sınıfları tarihsel toplumsal görevlerini başaracak duruma getirmek ve bu görevi başarmaktır. Bu ise bu sınıfları örgütleyip bilinçlendirmek ve politik iktidar için etkin mücadeleye sokmakla olur. Bunun için sosyalist partide sağlam örgütlenme, bilinçli ve örgütlü politik mücadele esastır. Sosyalist parti sağlam örgütlenmeyi, örgütlenme ve politik eylemle ilişkin sosyalist eğitim ve bilinçlendirmeyi asla arka plâna atamaz. Oy toplama ve artırma böyle bir örgütlenme, çalışma ve mücadelenin bir meyvesi olarak beliren dolaylı bir sonucu olur. Böyle bir sonuç olarak gerçekleşen oyların değeri, önemi ve ağırlığı olabilir ancak.

Emekçi kitlelerin politik mücadelesine işçi sınıfı öncülük eder... TİP'in tüzük ve programı bu öncülüğü kabul eder. İşçi sınıfının öncülüğü ve diğer emekçi sınıfların sosyalist harekete kazanılması ve politik mücadeleye sokulması sağlam örgütlenme ile mümkündür. İşçi sınıfı politik örgütsüz, veya zayıf ve yetersiz bir örgütle, öncülük görevini yerine getiremez, diğer emekçi sınıfları sosyalist harekete çekemez. Bu bakımdan da örgüt ve örgütlenme küçümsenemez bir önem taşır.

Bugünkü bozuk düzenin sosyalizm doğrultusunda değiştirilmesi ve nihayet sosyalist bir düzenin gerçekleştirilmesi politik iktidarı kazanma noktasından geçer. İşçi-emekçi sınıfların iktidarı ise doğrudan doğruya değil, bu sınıfların kendi öz partisinin, sosyalist partinin iktidarı kazanmasıyla gerçekleşir. Böyle bir iktdarın sağlam, etkin, başarılı olması ise bu iktidarın aracı olan partinin, yani örgütün, sağlam, etkin, başarılı olmasına bağlıdır. Oy avcılığı usulleriyle, veya müsait bir konjonktürün, müsait toplumsal şartların sonucu oyları toplayıp iktidara gelmiş, ama örgütü zayıf, gevşek, işci-emekci sınıflarla kenetlenmemiş bir parti, köklü toplumsal dönüşümleri gerçekleştiremez, bu dönüşümlerin gerçekleştirilebilmesi için işçi-emekci sınıfların desteğini, inançlı ve şevkli çabasını sağlayamaz. Kısa zamanda işçi-emekçi sınıfların güvenini, aktif desteğini ve katkısını yitirir ve onunla birlikte iktidarı yitirir.

İşçilere, köylülere, emekçilere «Oyunu kendine ver, Meclise kendini seç, iktidara sen gel.» deniyor. Bu sözleri dinleyen işçi, köylü ve emekçilerin her biri kendisinin Meclis'e seçilebileceği anlamını çıkarıyor ve «Ben nasıl milletvekili olurum? Ben ne bilirim, nasıl devleti yönetirim?» diyor. Haklıdır bu şüphe ve inançsızlığında işçiler, emekçiler. Söz konusu olan, işçilerin, köylülerin, emekçilerin oldukları gibi doğrudan doğruya yasama ve yürütme organlarında yer almaları değildir, çünkü on milyonlarca işçi, köylü ve emekçiden ancak bir kaç yüzü bu organlarda yer alabilecektir. Demek ki on milyonların birkaç yüz kişiyle temsil edilmeleri, onların eliyle iktidarlarını gerçekleştirmeleri söz konusudur. On milyonların içinden her hangi işçi, köylü, emekçinin değil, en bilinçli, en yetenekli, en becerikli, en cesur ve mücadeleci olanların bu temsilciliği yüklenmeleri gereklidir. Nasıl ortaya çıkacak, nasıl bilinecektir bu birkaç yüz kişi? Parti örgütü aracılığıyla elbette. Parti içi çalışmalarıyla partili olarak işçi emekçi kitleler içindeki çalışma ve mücadeleleriyle tanınacaklar, ön plâna çıkacaklar ve yetenekli ve layık olduklarını fiilen isbat ettikleri için parti içi ve dışı seçimlerde aday listelerine gireceklerdir. İşçi ve emekçilerin kendi güçlerine, yeteneklerine, iktidarı kazanabileceklerine ve devleti yönetebileceklerine inanabilmeleri için önce bu iktidarın ve yönetimin aracı olacak kendi partilerine inanmaları, onu benimsemeleri gerekir. Bu inanç ve güven ise lâfla, sadece propaganda ile kazanılamaz. Her şeyden önce iş görerek, eylemle kazanılır. İşçi-emekçi halkımız haklı olarak lâfa değil, işe bakar. Gerek işçi-emekçiler arasından yetenekli, bilinçli ve mücadeleci elemanların yetiştirilip tanıtılması, gerek işçi-emekçi sınıfların hak ve hürriyetlerinin sözle değil fiilen şimdiden savunulması ve böylece kitlelerin güveninin kazanılması, gerekse kitlelerin anayasal hak ve hürriyetlerine sahip çıkartılıp politik örgüt'ü mücadeleye sokulması, sosyalist iktidar için hazırlanması ancak sağlam ve etkin sosyalist örgütlenme ile başarılır.

Sağlam ve etkin sosyalist örgütlenmeyi küçümsemek ve ihmal etmek sadece seçimlere girebilmek için şekli kuruluşlarla yetinmek sosyalizmden sapmanın, sapmanın da ötesinde, sosyalizme sırt çevirmenin kendi başına yeterli bir delilidir.

Genel Merkezin Yeni Telefonu Bağlandı

ÇARK BAŞAK'ın geçen sayısında duyurulduğu gibi Parti Genel Merkezi Piyerloti Cad. 21/5 Çemberlitaş - İstanbul adresindeki yeni yerine taşındı. Genel Merkez'e ait telefon numarası da değişti. Yeni telefon numarası 22 86 20. Aynı binada bulunan İstanbul İl Başkanlığı'nın telefonu da değişti. Yeni numara 22 80 29.

Yerel Kongreler Başlarken

(Baştarafı 3. Sayfada)

oluşturmasıyla bu raporlar, öncelikle geniş anlamıyla, bir çalışma raporudur. Ama bununla sınırlı değildir veya yalnızca bu değerlendirmelerin yazıya dökülmesiyle yönetim kurulunun rapor hazırlama çalışması sona ermez, genel değerlendirme ile bütünleştirilir.

Yönetim kurulu, kongrede görevi devrederken bu değerlendirmelerin ışığında önümüzdeki dönemde ağırlık verilecek çalışmalara, bu çalışmaların biçim ve yönüne, bu çalışmalar için örgütün nasıl seferber edileceğine ilişkin görüş ve düşüncelerini de rapordaki değerlendirmelerine ekleyecek, kongre üyelerinin görüşme ve tartışmasına sunulacaktır.

Böylece geçen dönem bütün öğeleriyle değerlendirildiği gibi gelecek döneme de ışık tutulacak, yönetim kurulunun çalışmalarda edindiği bütün birikimi, hem kongre üyelerine, hem de yeni seçilecek kurula tam olarak aktarılması sağlanacaktır. Bu ise gelecek dönem çalışmalarını çok kolaylaştıracak, yönetim kurulu üyeleri kısmen veya tamamen birer birey olarak değişsin değişmesin, kongre önce ve sonrası dönemleri kesintisiz olarak sürdürülebilecek, ayrıca gündelik çalışmalar içinde belki de henüz bilince çıkmamış, sezgilerle algılama durumundaki bir çok öğe, rapor hazırlanması dolayısıyla bilinçli bir somutlamaya kavuşacaktır. Bunların daha sonra Parti pratiğine aktarılması ise sadece bir zaman meselesidir. Böylece hazırlanacak bir raporun gelecek dönem çalışmaları için ne kadar kıymetli bir araç olacağı açıktır.

Ayrıca Merkez Yönetim Kurulumuz, o raporlarda mutad olarak yer alacak konulara ek olarak önümüzdeki dönemin ivedi gerekleri açısından «yeni üye kazanma» konusunun özellikle işlenmesini, kongre dönemi açılmasına ilişkin kararı ile birlikte yönetim kurullarına görev olarak vermiş bulunmaktadır. Bu konunun gereği gibi işlenmesi ve önümüzdeki döneme ilişkin pratik sonuçlar çıkarılabilmesinin ise, daha önce, raporlarda yer almasının önemine değinilen değerlendirmelerle ne kadar yakından ilişkili olduğu söz götürmez.

Seçimlere gelince, bu çalışma demokratik merkeziyetçilik ilkesinin kuşkusuz en belli başlı öğesidir. Gerçi seçimler her dernek, her parti, her kuruluş, hatta şirketlerde bile söz konusudur. Ancak seçimlerin burjuva anlayışıyla sosyalist anlayışı ve değerlendirmesi arasında esastan ayrım vardır.

Burjuva partilerinde seçimler belli kişi ve grupların toplumsal, ekonomik ve politik etkinliklerini artırma mücadelesidir.

İşçi sınıfı hareketine, partimize gelince bizlerin seçimlerden aradığı ve beklediği elbette bu değil. Bizlerin gerek aday olur ve seçilmek isterken, gerek seçerken ölçülerimiz onlardan kesin olarak ayrı. Biz varolan düzene karşı sosyalizm doğrultusundaki mücadelemizde, hem aramızdan bu mücadeleyi en bilinçli, en kararlı ve disiplinli sürdürmeye en yetenekli arkadaşlarımızı seçmek ve eğer bu yetenekleri taşıdığımıza inanıyorsak «çağrı beklemeksizin göreve talip olmak» adaylığımızı koymak istiyoruz; hem de kimi hangi yetenekleri dolayısıyla seçtiğimizi biliyoruz. Çünkü aday olan her arkadaşımızı parti çalışmaları dolayısıyla yakından tanıyor biliyoruz; çünkü partimiz, Partide çalışmayı her üye için esas alıyor. Birbirimizi yalnızca kongreden kongreye değil, bütün Parti yaşamında, çalışma içinde, eylem içinde tanıyor, öğreniyoruz; hangi yeteneklerimizin, hangi becerilerimizin ne tür bir parti çalışmasında birinci derecede yararlı olabileceğini bütün arkadaşlar yakından tanıyıp bilerek değerlendiriyorlar. Bundan dolayı da her üye, her parti militanı, bu çalışmalar, çalışmaların değerlendirildiği toplantılar sırasında, kendisini bütün üyelerin yakından tanıyıp bildiklerine ve kendisine en uygun olan bir parti çalışması için onu görevlendireceklerine yürekten inanıyor. Daha önceki Parti çalışmalarını yürütüp yönlendirmiş olan, bu çalışmalar sırasında bağlı her üyeyi çok yakından izleyip değerlendirme olanağını bulmuş olan yönetim kurulumuz da tavsiye listesi ile bu önemli görevimizde bizlere yardımcı oluyor.

Dahası, hazırlanmış bir listeyi oy pusulası diye dürüp büküp sandığa atmıyoruz. Her adayı ayrı ayrı kendi el yazımızla yazıyor, yazarken son bir kez düşünüp değerlendiriyoruz.

Dahası da var, tüzüğümüz oyların dağıldığı durumlarda tek oylamayı yeterli görmüyor. Seçilecek kadar oy alamamış olanlar arasında ikinci bir seçim yapılıp yeniden belli adaylar arasında kongre çoğunluğunun sağlandığının gösterilmesini istiyor.

Böylece, hem seçilenler, hem de seçen büyük çoğunluk olarak yapılabilmesi mümkün her şeyi yapmış ve önümüzdeki dönem çalışmaları için en uygun kadroyu işbaşına getirmiş oluyoruz.

Ve bütün bunları, raporlar ve seçimler olsun, diğer tüm kongre çalışmaları olsun, tüzüğün öngördüğü biçimde gerçekleştirdiğimizde, tek tek yerel örgüt birimleri ve tüm Parti olarak hem önümüzdeki dönemin ivedi gereklerini karşılamada, hem de Partinin daha ileri hedeflerine doğru yol almada, bu kongrelerin bir manivela olacağı kuşkusuzdur. Onun içindir ki, her kongre işçi sınıfı partilerinin yaşamında bir aşamadır. Öyle bilinir, öyle değerlendirilir.

Türkiye işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olan Partimizde de yerel kongrelerimiz ve onların ardından İkinci Büyük Kongremiz kuşkusuz parti yaşamında bir aşama olacaktır; öyle bilinip öyle değerlendirilecektir. Şimdi olduğu gibi, gelecek kuşaklar için de.

Öyleyse görev başına.

Çin Dışişleri Bakanı Niye Geldi?

Başbakan Ecevit Türkiye ile Çin arasında hiç bir sorun olmadığını söylüyor. Türkiye - Çin ilişkilerinde herhangi somut bir konuda bir anlaşmazlık olmadığı anlamında bu doğru olabilir; ama henüz açıkça ortaya çıkmamış olsa da Türkiye ile Çin arasında, Çin açısından temel anlaşmazlığa neden olacak bir konu vardır: O da Türkiye'nin Sovyetler Birliği ile ilişkilerini geliştirmesi.

Çin'in ne denli anti - Sovyet bir politika güttüğü bilinmektedir. Çin Sovyetler'e karşı olan her harekete, her güce sahip çıkmakta, NATO'yu, AET'yi açıkça desteklemektedir. Bu anti - Sovyet çerçeve içinde Pinochet'ye yardımcı olmaktan bile çekinmemektedir. Türkiye, Çin dış politikasında önemli bir yere oturmuştur. Yalnızca Ecevit «Sovyet tehlikesi» olmadığını söylediği için değil, Türkiye zaten yıllardan beri Sovyetler'le ilişkilerini sürekli geliştirdiği için de. Bu gelişmenin şimdi, Ecevit'in Sovyetler Birliği'ne ziyareti sırasında siyasal belgenin imzalanmasıyla nitel olarak yeni bir çizgiye yükselmesi olasılığı Çin'in hiç hoşuna gitmemektedir. Kısa süre önce basında, Sovyetler'in Türk sınırından asker çektikleri ve bu çekilen güçlerin Orta Avrupa ile Çin sınırına gönderildiği yollu haberler çıktı. Ama Çin'in rahatsızlığı, bundan daha geniş kapsamlı nedenlere dayanıyor. Çin, Sovyetler Birliği'ni güneyden kuşatan Türkiye - İran - Pakistan kuşağında Sovyetler lehine olabilecek bir değişiklik istemiyor; anti - Sovyet niteliğini, mümkünse daha da güçlendirerek sürdürmeli bu kuşak ve Sovyetlerle Ortadoğu, Basra Körfezi, Hint Denizi arasında bir set oluşturmalı. Afganistan'daki son iktidar değişikliğinden sonra bir de Türkiye'nin Sovyetler Birliği ile ilişkilerini yeni bir düzeye yükseltmesi, bu ülkeyi güneyden kuşatma stratejisini, Çin'in bu konudaki dış politika hesaplarını bozuyor.

Bu strateji ve hesaplarda Çin'in Avrupalı ve Amerikalı emperyalistlerle birleştiği açık. Tam NATO Zirve Toplantısından sonra ve Ecevit'in Sovyetler Birliği gezisinden önce Çin Dışişleri Bakanı'nın Ankara'ya gelişi anlamlı. Zaire ve Belçika'yı ziyaret ettikten sonra, gezi programında olmadığı halde Ankara'ya gelişi ise büsbütün anlamlı. Türkiye'nin NATO'dan çıkmayacağı, Batı'dan kopmayacağı hususunda Ecevit'in tekrar tekrar verdiği güvencelerle ikna olunamamış ki, Huang Hua'nın da Ankara'ya gönderilmesi gereği duyulmuş. Huang Hua yalnız Çin Dışişleri Bakanı değil, emperyalizmin de gönüllü temsilcisi olarak Ankara'ya gelmiştir.

ÇARK BAŞAK / Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın Organı / Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Behice BORAN / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Gündüz MUTLUAY / Ayda bir yayınlanır / Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi, Piyerloti Cad. 21/3 Çemberlitaş - İSTANBUL Tel.: 22 86 20 / Abone: 12 sayı için 60.— TL. Yurtdışı: 120.— TL. / Dizgi-Tertip-Baskı: KENT Basımevi / Son Baskı Tarihi: 16.6.1978 / Cilt: Dostlar Mücellithanesi Tel. 26 31 23